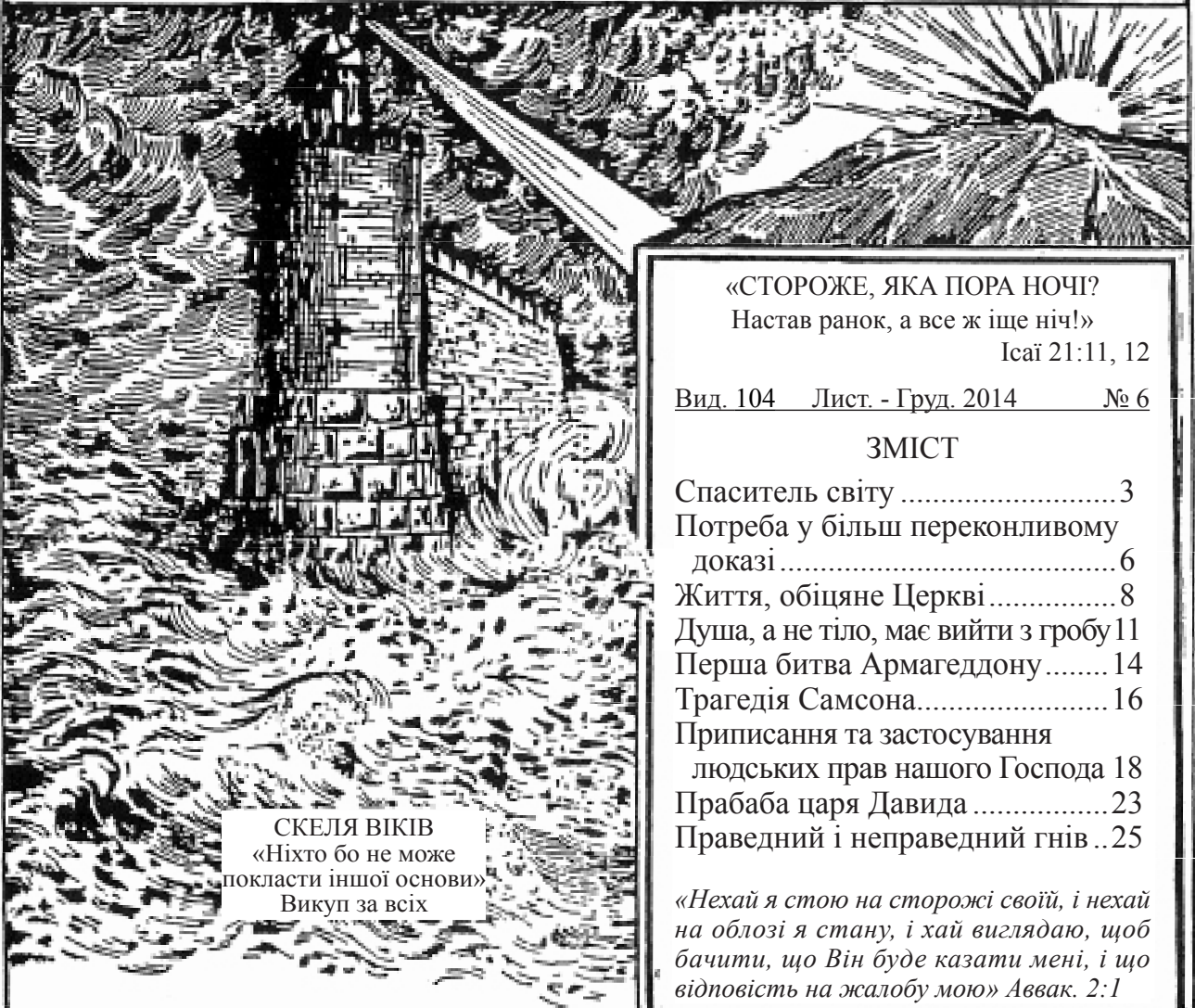

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

І
ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 104 Лист. - Груд. 2014 № 6

ЗМІСТ

Спаситель світу	3
Потреба у більш переконливому доказі	6
Життя, обіцяне Церкві	8
Душа, а не тіло, має вийти з гробу	11
Перша битва Армагеддону	14
Трагедія Самсона	16
Приписання та застосування людських прав нашого Господа	18
Прабаба царя Давида	23
Праведний і неправедний гнів ..	25

*«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай
на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб
бачити, що Він буде казати мені, і що
відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1*

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

СПАСИТЕЛЬ СВІТУ

2 КОРИНТЯН 5: 14-21

“А щодо мене, то нехай нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа” (Галат 6: 14).

Сьогоднішнє біблійне дослідження нагадує ще раз про те, що Ісус є не тільки Спасителем Церкви, але й Спасителем світу. В минулому дослідники Біблії випустили з уваги цю велику істину, що принесло замішання. Тепер ми бачимо, що Бог передбачив два зовсім різних спасіння: одне для Церкви в Євангельському віці, і друге для світу у віці, який приходить після нього – в часі Месіанського Царства.

Ми бачимо, що є не тільки два різні спасіння, але що вони цілком відмінні, зовсім різнорідні. Проте де в чому вони схожі. Обидва є спасінням від гріха, від його сили та його покарання, прокляття, смутку, болю, плачу, зідхання, вмирання. Обидва є спасінням до вічної щасливості. Але на цьому подібність закінчується, бо Церква має бути спасенна через зміну природи, тоді як світ має бути спасений без зміни природи – через воскресіння до досконалої людської природи.

Спасіння Церкви, яке зараз відбувається, бере свій початок тоді, коли з'являються “вуха” віри. Послання Божої благодаті проповідується тут і там невмілими устами, і воно не промовляє до великих, мудрих або вчених, а переважно до бідних цього світу, багатих вірою. Ті, в кого покірний розум, у кого “серце зламане та упокорене”, зачаровані цим Посланням отримати прощення гріхів і мати можливість поєднатися з Богом через Відкупителя. Коли вони наближаються до Бога і прагнуть бути притягненими, Він через Своє провидіння наближається до них. Якщо вони далі голодні та спрагнені Господа та Його Послання,

Він наситить їх. Він покаже їм Свою Угоду і дасть зрозуміти умови та вимоги, на яких вони можуть прийти назад до спільності з Богом як дорогі діти – вже не як чужинці, чужоземці, захожі, не як засуджені на смерть, а, навпаки, як виправдані до життя.

Тут на них приходить інше випробування любові до праведності, голоду спільності з Богом, адже вимоги, представлені їм, здаються на початку суворими. Ці вимоги, як ствердив сам Учитель, такі: “Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе [відмовиться від власної волі], і хай візьме свого хреста [почне жити всупереч власним бажанням і поводиться згідно з Божественною волею, а не з власною, там де вона входить у суперечність з Божественною], та й іде вслід за Мною”. Далі варто продовжувати йти слідами Учителя вірно до самої смерті.

Деякі, дізнавшись про ці строгі вимоги учнівства, звертають зі шляху і більше не шукають Господньої милості, прощення, поєднання, благословення та зачаття Святим Духом. Це – їхній вибір і їхня поведінка буде свідчити про те, чи вони достойні чи недостойні бути зарахованими до особливого класу, який Господь зараз вибирає зі світу, щоб він був Його Церквою – “невістою, жоною Агнця”.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ВІРИ

Не треба думати про тих, які відклали убік Господній хрест і відмовились посвятити повністю своє життя, що вони засуджені на вічні муки або ще на щось. Поклик Євангельського віку є милістю і привілеєм. Той, хто відгукнеться, здобуде особливе благословення, а хто відкине його, втратить це особливе благословення. Такі

не будуть осуджені (засуджені) в жодному значенні слова за те, що відмовились від привілею йти слідами Учителя. Навпаки, як стверджує Святе Письмо, вони вже засуджені в Адамі, бо є членами його роду, мають частку в його немочах і не заслуговують на життя, мають частку у його вирокі смерті. Вони не змогли уникнути осуду і далі знаходяться під ним.

Тільки про клас Церкви св. Петро пише: “Утікаючи від пожадливого світового тління” (2 Петр. 1: 4). Як писав апостол Павло, “ми... з природи були дітьми гніву, як і інші [далі є]” (Еф. 2: 3). Повірівши в Христа, прийнявши Його умови, ставши Його учнями через повне посвячення, ми здобули прощення минулих гріхів, а також спільність з Небесним Отцем через нашого Відкупителя, нашого Заступника. Він нас приймає шляхом зачаття Святим Духом, і це не дано нікому іншому, окрім тих, які прийшли визначеним шляхом. Зачаті Святим Духом по-біблійному названі “Новими Створіннями в Христі”. Для них “стародавнє минуло, ото сталося нове”. У них нові цілі, нові наміри, нові надії в житті, а земні речі вже не мають жодної вартості, хіба що їх можна вжити для слави Господа та Його служби. Земна вченість, репутація, почесні, титули є цінними тоді, коли їх можна якось вжити на славу Богу – в службі Його справі або для користі ближніх, особливо тих, які з Дому Віри. Для них земні перспективи, політичні надії та амбіції і т.д. є нічим, бо вони мають перед очима небесні перспективи, які містять співпадкоємство з Христом у Його тисячолітньому Месіанському Царстві, а також додаткову славу і честь у наступних віках.

Але всі ці благословення, зауважте, можна сприймати вухом віри та очима віри. Таким чином, Господь вибирає і притягує лише тих, які можуть проявляти віру і проявляють її насправді, “догодити ж [Богу] без віри не можна”. Ті, які або не чують, або, почувши, не відповідають, або, відповівши, рухаються вперед зовсім мало, а тоді зупиняються, коли їх спіткає суворе випробування самовідречення, відмови від власного “я”, втрачають всі ці духовні благословення, які здобувають інші, вірні – небесні почесні. Небесна слава і безсмертя через зміну природи починаються при зачатті і настануть при повній переміні у Першому воскресінні. Апостол це описує так: “сіється в неславу, у славі встає, сіється

в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне”. Та навіть ті, які втрачають найвищі Божі благословення та нагороду, далі мають перед собою великі та чудові милості від Бога, куплені дорогоцінною кров’ю Відкупителя – Його жертвою за наші гріхи. Він віддав Своє життя заради втраченого життя Адама, щоб звільнити Адама та весь його рід від вироку, від прокляття, від смерті. Однак ці благословення для світу ніхто не може виразно побачити та оцінити, окрім особливо навчених Богом – зачатих Святим Духом і здатних розуміти “Божі глибини” (1 Кор. 2: 10).

“СПІЛЬНЕ СПАСІННЯ”

Ми наголошуємо на тому, що Бог передбачив спасіння і для світу і для Церкви. Біблія представляє нам загальні факти про ці спасіння. Вона стверджує, що “так бо Бог полубив світ [а також Церкву], що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне” (Ів. 3: 16). Спочатку ми побачили, що покарання, яке є на світі, не є покарання вічними муками, а знищення. Христос вмер, щоб людство не загинуло, а у своєму часі могло позбутися вироку смерті через віру в Христа та послух Йому.

Тільки деякі здатні проявляти велику віру, потрібну, щоб здобути частку в небесній нагороді як члени класу Його Нареченої. Згодом, коли знання про Бога наповнить всю землю, як води вкривають великі глибини, всі зрозуміють, всі почують і будуть вірити в Божу доброту та в Його чудовий задум для людини. Хто в той час повірить і прийме Божу милість на умовах відданості та послуху (в міру можливостей), той буде благословений Царством Месії.

Цим благословенням, як описує Біблія, буде зняття прокляття і запровадження замість нього “благословення Господнього, бо воно збагачує, і смутку воно не приносить з собою”. Ця праця зняття прокляття і принесення благословення є призначеною працею Царства Месії протягом тисячі років. Можемо бути певні, що в той час Його Царство закінчиться і буде передане Отцю, коли наш Господь вірно виконає всю велику працю, доручену Йому Отцем. У цій праці Він вже гідно проявив Себе, співпрацюючи з Планом Отця ціною життя – померши за людство. Цей

Цар Слави, Месія, буде мати спільників, які, як Він, радо виконують волю Отця – охоче йдуть Його слідами. Його досконалість, Його жертва, відшкодування їхніх вад, які виникли через гріхопадіння, дозволяє їм жертвувати себе разом з Ним. Про таких апостол пише: “Коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним! А коли терпимо, то будемо разом також царювати”.

НОВІ СТВОРІННЯ У ХРИСТІ

У нашому сьогоднішньому дослідженні св. Павло говорить, перш за все, про клас Церкви. Він пояснює нам, що силою, яка діє на наше серце і змушує нас, яка притягує, є любов Христа. Вона є любов'ю Отця, проте ми, як люди, не спроможні зрозуміти любов Отця. Ми можемо зрозуміти любов, яка проявилася через нашого Відкупителя. Через Нього ми звертаємо свій погляд на Отця і здатні оцінити дещо з любові, яка перевищує усіляке людське розуміння. Як звертає увагу св. Павло, Христова любов проявилася в тому, що Він помер за всіх. Коли ми кажемо “за всіх”, то це означає, що весь людський рід був мертвий, що ніхто не мав права на вічне життя, і ніхто не міг заявити перед Богом, що він заслуговує на вічне життя.

Апостол пояснює, що всі, які оцінюють дану річ повною мірою, виразно, повинні засвідчити це посвяченням свого життя для Господа, повинні жити для Нього, дізнаватись Його волю, класти своє життя в службі для Того, Хто помер за них і встав знову. Вони мають особливу любов до Господа і, отже, особливу любов один до одного. Вони намагаються жити не по тілу, а по Духу – відповідно до отриманого зачаття Духом. Тому вони все частіше думають про Христа не як про Людину Ісуса, а як про прославленого Господа. Так само вони вчаться думати один про одного не по тілу, а по серцю, бо “коли хто в Христі, той створіння нове”. Для таких земні речі – земні надії, цілі та перспективи – відійшли у минуле, а все стало новим. Вони мають нові надії, нові амбіції, нові стосунки. Якщо вони будуть вірні, то отримають славні речі, які Бог зберігає для тих, які Його люблять.

Ці речі є від Бога. Їх не створив апостол, вони також не беруть початок від Ісуса. Отець сам започаткував весь План і задум. Він вже

поєднав нас зі Собою через Ісуса Христа. Ми вже повністю передані Йому, і в нашому серці немає жодного бунту. Він поєднав нас зі Собою через Свого Сина, і тепер Бог не має нічого проти нас. “Тож немає тепер жадного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі”. Їхні гріхи прощені. Замість засуджувати їх, Бог їх виправдує. Як каже св. Павло: “Бог Той, що виправдує. Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер”, – повністю відшкодувавши наші гріхи.

СЛУЖІННЯ ПОЄДНАННЯ

Цим Новим Створінням, зачатим Святим Духом, дано працю для виконання. Вони не тільки матимуть працю в майбутньому як царі і священники, співспадкоємці з Христом у благословенні світу, але й мають працю для Бога тепер. Вони повинні бути послами Бога. Вони повинні бути Його представниками між людьми. Вони повинні шукати нагоди розповісти Послання Божої Любові тим, які його не розуміють. Вони повинні розповісти про те, як повернутися до Бога усякому, хто не знає як це зробити і хто дає доказ бажання поєднатися. Таким чином вони ще в теперішньому часі є служителями, слугами, в справі поєднання. Всі поєднані в теперішньому часі вірою та послухом мають привілей стати членами класу Нареченої – співспадкоємцями з Христом у Його Царстві.

У 20-у вірші, як бачимо, у виразі “замість Христа оце ми послі, і наче Бог благає (вас) через нас” (Кул.), слово “вас” додане. Бог не благає Церкву через Церкву або один через одного, поєднатися, бо вся Церква поєднана. Апостол розповідає нам про те, що Бог через нас благає, тобто переконує, людство (всіх, хто має вуха, щоб слухати) поєднатися з Ним, кажучи, що Він готовий поєднатися з ними, і пояснюючи, якою є основа цього поєднання, а саме – що Христос зайняв місце грішника, що Він особисто не знав гріха, але був святий, невинний, відлучений від грішників, і що ті, які приймають це Послання, можуть мати привілей прийти до праведного стану, прийнятного для Бога, і увійти до складу класу Нареченої, яка стане царським священством за завісою і протягом тисячі років виконуватиме славу працю благословення всіх племен землі.

ПОТРЕБА У БІЛЬШ ПЕРЕКОНЛИВОМУ ДОКАЗІ

“І не будь ти невіруючий, але віруючий!”

(Івана 20: 27).

СЛОВА нашого вірша пов’язані зі з’явленням Господа одинадцятьом учням у горішній кімнаті, коли серед них був св. Хома. З розповіді ми дізнаємось, що лише тиждень тому Ісус з’явився Своїм учням, однак у той час св. Хома був відсутній. Десять учнів, свідків з’явлення нашого Господа, розповіли св. Хомі про те, що вони бачили, але їхні слова здалися йому вигадкою, в яку він не міг повірити. На його думку, вони надто легко дали себе переконати, і щоб він упевнився сам, йому потрібен набагато міцніший доказ. Доки він не побачить слідів цвяхів на Господніх руках, не доторкнеться пальцями до них, і не прикладе руку до рани від списа на Його боці, не повірить.

Для декого це може здатися прикладом крайньої невіри, небажанням приймати свідчення Десятьох як доказ пережитого. Однак для інших розумів це не здається дивним. Деяким з нас було би важко повірити словам інших, що особа, яку ми три дні тому бачили мертвою в гробі, постала перед ними і засвідчила своєю присутністю, що вона знову живе. Особливо важко було би повірити, що вона з’явилася при зачинених дверях і потім зникла, коли двері далі були зачинені. Боюсь, що коли би ми були на місці св. Хоми, то, напевне, сказали би: “Покажи нам, як це може бути”. Ми натрапили б на такі самі труднощі, кажучи: “Невже ти думаєш, що ти справді щось бачив, і вважаєш, що кажеш правду? Я переконаний, що все це – обман”. Ми народилися з різними розумовими здібностями, тому дехто вірить легше, ніж інші.

СВ. ХОМА НЕ ОТРИМАВ ДОКОРУ

Однак цього разу Ісус показався на бажання. Його перше з’явлення усім, віримо, відбулося в перший день тижня. Друге з’явлення знову було в перший день тижня, але вісім днів згодом, та ще й за схожих обставин. Коли св. Хома був з ними, Ісус промовив до нього: “Простягни свого пальця сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий!” (Ів. 20: 27). Власне, цього св. Хома вимагав – доказу, який був йому потрібен. Слова Ісуса не містять якогось

особливого докору св. Хомі. Факт, що Господь дав йому жаданий доказ, який мав його переконати, свідчив, що Він не віднісся зневажливо до його вимоги отримати більш переконливий прояв, ніж мали інші, до того як повірити дивовижним словам, сказаним десятьма. Коли б це було щось, що Господу не подобалось, Він не задовольнив би вимоги св. Хоми.

При цьому наш Господь сказав (немовби звертаючись до тих з нас, які житимуть згодом, а не до учнів): “Блаженні, що не бачили й увірували!” Таке наше становище. Господь говорить про особливе благословення для тих, які, не бачачи, здатні повірити. Однак ми повинні пам’ятати, що в нас є свідчення та докази, яких св. Хома не мав. Коли б ми почули, що десять людей бачили щось однієї ночі, ми би поцікавились, чи вони не мали видива, як це було на горі преображення. Ми би висунули здогадку, що це був сон або галюцинація. Але мова йде про св. Хому, який, як багато хто з нас, був упертий і практичний. Коли ж він отримав доказ і побачив на власні очі, то визнав, що це не мара, а Господь, Який стоїть перед ним у тілі з плоті. Ця подія насправді зміцнила віру багатьох з нас.

Можливо, що св. Хомі не було дозволено бути присутнім на першій зустрічі власне для того, щоб влаштувати таку демонстрацію, щоб деяким з нас було легше повірити. Ми погоджуємось, що тверда віра була надзвичайно важливою для учнів. “Догодити ж без віри не можна” (Євр. 11: 6). Коли би учні перебували в сумнівах щодо Господнього воскресіння, вони не змогли би представити нам виразного свідчення про нього. А як би ще ми могли довідатися про ці факти? Деякі вірили би, що Він пішов до неба, тоді як інші з нас думали би зовсім навпаки, коли б не переконливе свідчення, коли б не доказ. Тому Господь вирішив, що одинадцять учнів мають бути твердо переконані. Коли б вони не мали абсолютної віри в Нього як Відкупителя та Заступника, Який піднявся на висоту, вони б не були готові прийняти Святий Дух у П’ятидесятницю. А якби вони не прийняли Святого Духа, то не були би придатні до служіння.

Отже, ці сорок днів, мабуть, були дуже важливою частиною служіння нашого Господа, бо від них залежав увесь успіх Євангельського Послання, представленого не ангелами, а людьми

– тими самими, яким Він з’явився. Вони мали розповісти про все, що бачили і у що повірили. Для них втратити віру і повернутися до буденних справ означало повестися всупереч Божественній постанові.

Ісус з’явився чотири рази: раз жінкам на ранок Свого воскресіння; вдруге – пізніше того самого дня двом учням, які йшли до Емаус; потім того ж вечора десятком у горішній кімнаті; тоді, через тиждень, Він з’явився св. Хомі та іншим десятком учням. Далі минуло ще два або три тижні, коли вони не бачили Його, ані не чули про Нього. Ісус дав їм трохи часу, щоб вони розвинули в собі віру. В них були докази, що Він має духовну силу іти і приходити як вітер. Але Він не сказав їм, що робити. От, незважаючи на все побачене, вони вирішили, що краще повернутися до рибальства.

На цю мить чекав Ісус. Він знав, що в них будуть сумніви та вагання, тому пильнував, невидимий, щоб навчити їх потрібної лекції, як тільки вони знову підуть рибалити. Зрозуміло, вони не зловили жодної риби, бо жодна не мала потрапити до їхньої сітки. Всю ніч учні трудилися даремно. Вранці Ісус став на березі. Вони не бачили Його близько трьох тижнів і одразу не впізнали. Він сказав їм закинути сітку з іншого боку човна. Якщо немає риби з одного боку, то, мабуть, немає і з другого, бо така мала відстань не відіграє ролі. Але вони настільки важко працювали всю ніч, що були готові майже на все. Хоча не було розсудливим закидати сітку кілька футів далі, щоб з цього була якась користь, вони, втративши надію, були готові послухатися поради чужинця. Опустивши сітку, вони витягли великий улов. Це було чудо; сітка була повна. Зрозуміло, для духовної істоти не було чимось надзвичайним влаштувати такий показ, такий прояв Божественної сили.

Ця подія навчила учнів двох великих лекцій. По-перше, без Божественного благословення вони не матимуть успіху у рибальстві, навіть якщо цим заняттям вони займалися все своє життя. Друга велика лекція полягала у тому, що Той, Хто був Рибалкою людей, мав Божественну силу забезпечити всі їхні потреби: як Він подбав про рибу, так само Він мав силу подбати про всі інші потреби. Коли вони дісталися до берега, в Нього була спечена риба, і Йому зовсім не потрібна була риба зі сітки. Звичайно, ми не знаємо, як це сталося, бо в цьому проявилася Божественна

Сила, необмежена сила. Згадана подія стала для учнів майже остаточною демонстрацією Божественної сили. Вони знали, що це – Ісус, хоча не питали Його. Він показав їм, що знав весь час, чим вони займалися, і що в Нього є абсолютна влада дати їм благословення або позбавити його. Для них, очевидно, було великим зміцненням віри зрозуміти, що Він може подбати про них у кожному місці, що їм не треба повертатися до світу і займатися його справами, бо Він буде з ними завжди, аж до кінця Віку (Мт. 28: 20).

ДВА ВАЖЛИВІ ФАКТИ

Пізніше наш Господь з’явився Своїм учням ще двічі – сім разів загалом. Тоді Він піднявся на Висоту. Далі Він з’явився св. Павлу. Цими різними проявами Ісус повністю переконав учнів у двох важливих речах: по-перше, що Він вже не мертвий, а живий; по-друге, що Він має вищу владу. “Дана Мені всяка влада на небі й на землі” (Мт. 28: 18). Ця велична Істота була їхнім Учителем. Він нічого не втратив, а, навпаки, здобув багато, коли увійшов у смерть, а потім вийшов з неї. Отож, вони могли повністю довіряти Йому і йти та розповідати про Його смерть, про факт Його воскресіння, про Його підняття до Божої присутності, про що свідчило надання Святого Духа. Та вони не могли б розповідати про ці речі, коли б не були цілковито переконані.

Ми не думаємо, що Ісус докорив св. Хомі за його сумніви. Яке велике задоволення мати такий розум, як св. Хома. Деякі розуми потребують більше доказів, ніж інші. Безумовно, вся Церква в той час мала благословення від вчинку св. Хоми. Коли б хтось із нас був одним з Його учнів і був відсутній у той час, коли Ісус з’явився перший раз, і коли би інші розповіли нам про це, ми напевно сказали б: “Вам, шановні, приснилося. Ви розгублені і стурбовані, і тому розказуєте всілякі байки”. Ми би хотіли мати задовільне пояснення і, можливо, навіть хотіли б доторкнутися, щоб переконатися. Тож Господь дає нам такий доказ, і він є великим благословенням.

СИЛА, ЯКУ МАЮТЬ ДУХОВНІ ІСТОТИ

Доказ воскресіння Ісуса полягає в тому, що у горішній кімнаті з’явилася Істота, яка мала силу увійти і вийти як вітер. Господь продемонстрував, що Він більше не є мертвий. Тіло, яке св. Хома та інші учні бачили, не було тілом, розп’ятим та

похованим у гробі Йосифа, а матеріалізованим тілом з тими самими зовнішніми ознаками, з руками й ногами, які мало людське тіло Ісуса. Він сказав, що це була плоть, бо “не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю”. Він мав плоть і кості (Лк. 24: 39).

Св. Хома та інші не могли збагнути, як дух може матеріалізувати тіло. Справді, все, що ми знаємо навіть через вісімнадцять століть, не дозволяє зрозуміти, як це сталося. Однак ми знаємо, що ангели з’являлися як люди і могли розмовляти, їсти і ходити. Ми знаємо, що різні злі духовні істоти з’являлися за днів Ноя і намагалися жити на землі як люди. Учні знали про це, але їм не прийшло на розум застосувати це до Господа. Вони тільки починали дізнаватися, яким є Господь: як духовна істота

може матеріалізуватися і дематеріалізуватися в їхній присутності. Щоб навчитися, потрібен був час. Пізніше, коли отримали Святий Дух, вони зрозуміли це набагато краще. Так само з нами. Коли ми здобуємо краще знання, Святий Дух веде нас до кращого розуміння.

Ми здобули повне вміння вірити в ці речі, хоча ще не зрозуміли їх, бо розуміти означає підходити до справи філософським чином і знати, як ці речі функціонують. Ми не думаємо, що апостоли бачили воскресле тіло нашого Господа. Але те, що вони бачили, було доказом, що Він вже є не людською істотою, а духовною. Створити тіло, відповідне для того чи іншого випадку, було чудом не більше, ніж будь-яка інша річ, пов’язана з воскресінням.

R5624 (1915 p.)

ЖИТТЯ, ОБІЦЯНЕ ЦЕРКВІ

“А оце та обітниця, яку Він Сам обіцяв нам: вічне життя” (1 Івана 2: 25).

Загально з погляду християнської думки, слова нашого вірша практично не мають змісту, адже більшість людей вірить, що вічні умови є примусово нав’язані всьому людству з моменту народження кожного і що всі повинні вічно десь жити. Тому вони пояснюють, що той, хто не заслуговує на небо, повинен при смерті обов’язково піти до пекла вічних мук. Такий помилковий висновок ґрунтується на припущенні, що кожна людська істота володіє вічним життям і не може його позбутися навіть якщо намагатиметься. Ми народилися, кажуть вони, з безсмертною природою, і той, хто починає існувати, повинен продовжувати жити де-небудь всю вічність.

Однак Святе Письмо навчає протилежного. Воно говорить, що ніхто не може мати життя, якщо Бог його не дасть. Коли Бог створив людину, Він дав нашим першим батькам досконалість життя та організму. Далі Він пояснив їм, що вони зможуть мати це життя повіки, якщо слухатимуться Його Законів; але якщо вони стануть неслухняними, то Він покладе на них покарання за гріх – смерть; як тільки вони вчинять злочин, то вирок, тобто прокляття, смерті одразу вступить в дію: “Вмираючи вмреш”. Вони не послушалися, і на них прийшло покарання.

Після дев’ясот тридцяти років вмирання Адам помер. Протягом всього цього періоду

вирок приходив на нього поступово. Він вмирав щоденно, доки остаточно не перестав дихати. Бачимо, що діти Адама не могли стати учасниками його досконалого життя, бо він його втратив ще перш ніж вони прийшли на світ. Отак світ був зачатий в гріху та беззаконні – був вмираючим родом.

НЕМАЄ ЖИТТЯ БЕЗ ХРИСТА

Святе Письмо говорить нам, що людська сім’я не мала б жодного майбутнього життя, коли б не Божий задум у Христі. “Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув” – не втратив життя цілковито. Ще перед тим, як Бог вигнав наших перших батьків з Едему, Він обіцяв, що остаточно прийде Відкупитель. Насіння жінки мало в майбутньому потовкати голову змія.

Хоча смерть панувала від Адама до Мойсея, однак існувала надія для людства, що одного дня прокляття буде зняте. Ця надія передавалася через сім’ю Сета, потім через сім’ю Ноя, а згодом – через Авраама та його потомків, дітей Ізраїлю. Ця надія була лише натяком, бо ще не було жодного конкретного об’явлення Божих намірів. Справді, пророк Енох, сьомий від Адама по лінії Сета, пророкував: “Ось іде Господь зо Своїми десятками тисяч святих, щоб суд учинити над усіма”, і дав цим зрозуміти, що одного дня на землі буде встановлена праведність. Навіть

обітниця, дана Аврааму, що “всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе”, не була ясним і зрозумілим викладенням вічного життя, хоча й мала на думці воскресіння з мертвих.

Коли ізраїльтяни зрозуміли, що вони не можуть здобути вічного життя через виконання Закону Бога, Господь обіцяв послати їм Визволителя, Який мав забрати їхні кам’яні серця і укласти з ними Нову Угоду. Їхній досвід під Угодою Закону навчив їх, що жодна річ, яку вони можуть зробити, не визволить їх від влади Гріха та Смерті. Їхнім Визволителем мав бути Месія (Рим. 11: 26).

ВАЖЛИВІСТЬ ВЧЕНЬ ІСУСА

Коли прийшов Ісус, Він приніс слова вічного життя, віковічного життя. Як каже св. Павло, Ісус Христос “вивів на світло життя та нетління Євангелією” (2 Тим. 1: 10). Той факт, що наш Спаситель вивів їх на світло, показує, що вони не були видимі досі. І хоч Аврааму було дано певне уявлення про Божий план, однак виглядало, що все йому суперечить. Вирок смерті, який Бог виніс в Едемі, здавалося, виключав усяку надію вічного життя. Хоча Бог ствердив (досить невиразно), що одного дня Він визволить людство від прокляття гріха та смерті, ніхто не міг сказати, як це буде – як Бог може скасувати вирок смерті і далі бути справедливим.

Та коли прийшов Ісус, Він вивів всю справу на світло. Він показав, що Його викупна праця, милостиво передбачена Богом, остаточно принесе вічне життя усім, хто прийме його на Божественних умовах. Він також вивів на світло безсмертя. Він виявив факт, що Бог має на меті не тільки дати вічне життя світу, але дати вірним послідовникам Ісуса вищу форму життя – безсмертя. Ось так було виведене на яв щось зовсім нове, про що досі ніхто навіть не мріяв.

Висловлювання нашого Господа про вічне життя та безсмертя не є такими виразними, як висловлювання, дані Його апостолами. Пам’ятаймо, цим апостолам було обіцяно, що вони будуть особливим чином керовані у своїх висловлюваннях. Все, що вони мали зв’язати на землі, мало бути зв’язане, мало зобов’язувати перед Божим лицем; і все, що вони розв’язали б, не вважалося б обов’язковим у Божих очах. Але в тому, що говорив наш Господь Ісус, була

основа всього, про що говорили і чого навчали апостоли.

Існувала причина, чому Ісус не виклав речі про Себе виразно. Це Він пояснив, коли сказав до Своїх учнів: “Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести”. Намагатися розповісти їм усе про славу, честь та безсмертя, до яких була покликана Церква, означало дати їм більше, ніж вони могли знести. Природна людина не приймає речей від Духа Бога – глибоких речей. Тому наш Господь вважав за краще полишити ці глибокі духовні теми. Після П’ятидесятниці духовно зачаті вже могли їх зрозуміти (Ів. 16: 12-14).

НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ

Головною темою проповідей Ісуса було вічне життя. Він прийшов саме з такою метою – віддати Своє життя як Викуп за багатьох, щоб людям повернути милість, яку вони мали на початку. Святе Письмо ніде не навчає, що всі мають невід’ємне життя. Навпаки, воно навчає цілком протилежного: “Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя”; “Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить, а гнів Божий на нім перебуває”.

Обітниця, згадана в нашому вірші, розуміємо, стосується перш за все Послання, яке приніс наш Господь Ісус: “Воно [це велике спасіння] проповідувалося спочатку від Господа, ствердилось нам через тих, хто почув” (Євр. 2: 3). Коли прийшов Ісус, Він пролив світло на весь Божий План спасіння людства від гріха та смерті. Він показав, що має бути воскресіння мертвих, справедливих і несправедливих – виправданих і невинуватих. Він підніме їх в Останній День – на початку великого тисячолітнього Сьомого Дня, протягом якого пануватиме Його Месіанське Царство, і благословення поширяться по всьому світові. Він та Його Церква, як давно обіцяне Насіння Авраама, буде благословити всі народи землі.

ОСОБЛИВІ ПРИВІЛЕЇ ЦЕРКВИ

Наш вірш стосується тільки окремо взятого класу. Він не охоплює світу. “А оце та обітниця, яку Він Сам обіцяв нам” (1 Ів. 2: 25). Ця обітниця є сьогодні для Церкви, а не для інших. Всі обітници для світу є дані на основі загальних принципів. Весь світ має бути благословенний, і

це благословення, яке люди отримають, буде для них нагодою здобути вічне життя. Бог зробив так, що все залежить від Сина: “Хто має Сина, той має життя”, – а не інші. Отже, тільки віруючі можуть мати тепер життя. Але й вони ще не мають його у повному значенні – в них є тільки початок цього життя, яке буде удосконалене у воскресінні. Світ не має життя в собі і не може його мати, хіба що Бог на це дозволить.

Ті, які приходять сьогодні до Христа, є Церквою, класом Нареченої – особливо привілейованим класом. Вони входять в нетлінне життя. Світ також має обітницю, але тільки віруючі знають про цей задум для людства. Всі матимуть нагоду здобути вічне життя. Бог передбачив День випробування, Судний День, щоб показати – після того як людство буде приведене до знання Правди – чи люди приймуть Його умови і цим здобудуть вічне життя.

Бог зробить цілковито можливим для світу здобути вічне життя на людському рівні – так само, як Він робить можливим тепер для Церкви здобути життя на Божественному рівні. Отже, посвячений Божий народ повинен старатися належати до класу, згаданого як “ми”. Цей вираз стосується тих, які стали учнями, які вірять в славу та почесні Царства, запропоновані їм, і які, маючи таку віру, присвячують своє життя, щоб ходити слідами Ісуса до самої смерті.

Цей клас, названий “ми”, включає не тільки позаобразних священиків, але й позаобразних левитів. І хоча обидва класи матимуть вічне життя, віковичне життя, проте “вінець життя” (безсмертя) є лише для тих, які виявляться “більше ніж переможцями”. Святе Письмо містить особливу обітницю для всіх, які дбайливо ходитимуть слідами Ісуса. Цьому класу обіцяно співпадкоємство з Ним, привілей сидіти з Ним на Його престолі (Об. 3: 21).

Одного разу наш Господь сказав юдеям: “Бо як має Отець життя Сам у Собі, так і Синові дав життя мати в Самому Собі” (Ів. 5: 26). У цьому виразі Він, безперечно, торкнувся справи безсмертя. Як Отець має невід’ємне життя, так Він дав Синові мати таке життя. Як Син мав обітницю цього життя під час Свого земного служіння, так Він здобув його насправді у Своєму воскресінні. Ця сама обітниця є дана Церкві, яка є Його тілом (Ів. 10: 27, 28).

Іншого разу Він сказав: “Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете

крові Його, то в собі ви не будете мати життя” (Ів. 6: 53). Це і буде невід’ємне життя – життя в собі. Різниця між цим життям і звичайним життям полягає в тому, що перше є невід’ємним життям, а друге треба підтримувати. Всі ангели мають життя, яке вони не втратили, вічне життя, віковичне. Але воно може припинитися, якщо Бог так вирішить, проте не має визначеної тривалості. Ми не знаємо, як підтримується життя ангелів, але той факт, що за словами Святого Письма деякі з них помруть, є доказом, що вони не володіють безсмертям.

СЛОВА ПЕРЕСТОРОГИ

Коли ми говоримо, то повинні бути дуже обережні. Якщо ми скажемо більшості людей, що на наше переконання тільки вибрана Церква матиме безсмертя, вони зрозуміють нас зовсім неправильно – будуть думати, що решта людства загине мов дикі тварини. Тому ми повинні переконатися, що наша думка є повністю зрозумілою. Вічне життя – це життя, яке потребує підтримки; безсмертя – це Божественна ступінь життя, що не потребує підтримки.

Ісус сказав: “Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали” (Ів. 10: 10). Це було життя, яке втратив Адам. Це життя було вічним у тому значенні, що воно могло тривати повіки. Воно не було дане на якийсь визначений період – скажемо, на рік або навіть на мільйон років – але мало тривати так довго, доки його не втратять. У цьому вірші наш Господь має на думці два класи – слухняних зі світу, які зберігатимуть життя вічно, і Церкву, яка з Ісусом ділитиме Божественну природу, матиме життя “пододстатком”, тобто воно буде невід’ємним життям, яке не вимагає підтримки.

Це і є обітниця, яку Він нам дав. Якщо ми хочемо вчинити певним наше покликання і вибрання до слави, честі та безсмертя, ми справді повинні проявляти велику дбайливість. Той, хто здобуде нагороду, здобуде найвеличніше благословення, яке Бог має дати. Всі повинні усвідомлювати, що ми, зрозумівши благодатні обітници Бога для нас, зобов’язані щось робити. Хоча Бог здатний і охочий виконати Свою частку угоди, однак ми мусимо переконатися, що співпрацюємо з Ним усіляким можливим чином.

ДУША, А НЕ ТІЛО, МАЄ ВИЙТИ З ГРОБУ

“Настане воскресіння праведних і неправедних” (Дії 24: 15).

Коли згадаємо, що протягом століть люди звикли до плутанини щодо вчень Святого Письма, то природно повинно виникнути запитання: “Який доказ ми маємо, що не тіло спить у смерті, і що душа не пішла у вищі світи?” Відповідь у тому, що у Святому Письмі ми не знаходимо жодного натяку на щось таке. Біблія не каже нічого про воскресіння тіла, зате багато – про душу. Раз за разом Боже Слово називає смерть сном. Кожної ночі тіло засинає, якщо воно в доброму стані, і цей природний сон тіла вжитий у Святому Письмі, щоб ілюструвати стан усіх, які вмирають адамовою смертю.

Щоб справа стала виразною в нашому розумі, ми повинні повернутися до початку і побачити, що таке душа. Перш за все, читаємо в Книзі Буття (1: 27), що Бог створив людину – не людське тіло, а людину. Одразу виникає питання: Що ж таке людина? Відповідаємо, що людина це не одиниця ваги, а розумна істота, особистість. Те, що Бог сформував з пороку землі, не було людиною, а тільки формою, тілом, яке мало стати людиною. Тоді в його ніздрі Бог вдихнув “дихання життя” (цей єврейський вираз означає дихання, життєву силу, спільну для всіх тваринних істот). Це зовсім не був особливий вид життя, відмінний від того, який мають нижчі тварини. Навпаки, це був той самий вид життя, який даний рибам, птахам і хижакам – сила, щоб жити.

Людському роду був переданий той самий вид життя, що й тваринам. Життєвість, спільна для всіх тваринних істот, наповнює тіло і спонукує до рухливості. Різниця між людиною і нижчими тваринами полягає в тому, що хоч вони мають той сам вид життя, людина має вищий розум. Людська голова збудована по-іншому, і вона може думати про речі довкола себе, про які нижчі тварини не здатні думати, адже людина має кращий мозок. Людина з деформованою головою не може характеризуватися такою ж широтою мислення, як людина з краще сформованою головою – менш деградована. Деякі втратили більше з первісної досконалості, з первісного вміння мислити, даного людині при її створенні, а деякі – менше.

СВІЧКА В ЯКОСТІ ІЛЮСТРАЦІЇ

Уважне вивчення запису Буття про створення людини виявляє факт, що коли в тіло, сформоване Богом з пороку землі, увійшло дихання, це поєднання утворило душу, чутливу істоту, яка володіє індивідуальністю. Саме по собі тіло не є особистістю, і дихання життя не містить в собі сили, ані жодної чутливої істоти. Та коли ці дві складові зібрати разом, вони творять чутливу істоту.

Можливо, найкращу ілюстрацію такої думки дає свічка. Свічка складається з гноту і лоу або воску. Полум'я з'являється під дією зовнішнього впливу – іскри вогню. Коли вогонь торкнеться гноту, повітря і віск (лій) сприяють утворенню світла.

Нехай свічка представляє тіло, повітря – дихання життя, життєву силу, а полум'я – істоту, особистість. Тільки Бог може запалити сірник – створити людську істоту. Це життя, яке прийшло від Бога на початку, було дане Адамові на певних умовах, містило певні обмеження, а саме: воно мало тривати повіки, якщо людина залишиться слухняною Богу; та якщо вона буде неслухняною, Бог забере в неї життя.

Адам був неслухняний, і його душу засуджено на смерть (Єз. 18: 4, 20). Згрішило не тіло, і не тіло було засуджене на смерть, щоб душа залишилася чистою. Навпаки, “Та душа, що грішить, вона помре”. Вирок смерті, винесений Адамові, стосувався його душі. Як іскра життя створила душу, так забрана іскра життя припинила існування душі. Повернемося до прикладу зі свічкою: якщо хтось дмухне на неї, полум'я згасне, що дасть протилежну картину. Але перед тим, як батько Адам помер, перед тим як іскра життя цілковито згасла, він передав цю іскру життя своїм дітям, а вони, у свою чергу, передали цю іскру життя іншим. Ось так іскра життя передавалася з покоління в покоління. Якщо, перед тим як сказати: “Я загашу свічку”, – ми запалили нею інші свічки, то загашене полум'я першої свічки не матиме впливу на інші. Проте, очевидним є факт, що передана іскра життя вже була слабшою, бо хоч Адам жив дев'ятсот тридцять років в несприятливих умовах, його діти, як правило, не можуть жити так довго, і середня тривалість життя сьогодні складає тридцять три роки.

У ЯКОМУ ЗНАЧЕННІ МЕРТВІ СПЛЯТЬ?

Святе Письмо скрізь стверджує, що душа вмирає. Може виникнути питання: Якщо душа вмирає, то яку надію майбутнього життя має людство? Біблія відповідає, що від початку Бог знав наперед все, що трапиться, і у Своєму Плані вже постановив, яким буде повернення до життя, оживлення цих померлих людських душ. Ніщо не перебуває поза межами Його знання або влади. Ніде Він не каже, що буде оживлення тіла. Мова йде про оживлення душі.

Садукеї за днів Ісуса не вірили у воскресіння мертвих. Тож коли вони почули, як Ісус сказав, що всі в гробах колись почують Його голос і повиходять, вони сприйняли Його висловлювання як нерозсудливе. Підійшовши до Нього з питанням, яке на їхню думку мало викрити помилковість Його вчень, вони сказали: “Припустимо, жінка мала сім чоловіків, і всі вони померли раніше, ніж вона; чиєю дружиною вона буде у воскресінні?” (Лк. 20: 27-40).

Ісус відповів, що вони помиляються, бо ані не розуміють Писання, ані не оцінюють Сили Всевишнього. Він повторив Свої слова, що буде воскресіння мертвих, і нагадав, що Бог мав це на думці, коли промовляв до Мойсея біля палаючого куща, кажучи: “Я Бог Авраамів, та Ісаків, та Яковів”. Аргумент Учителя був у тому, що цей вираз сам по собі є доказом воскресіння, бо Бог напевно не згадував би осіб, які навіки перестали існувати; що Божа ціль у воскресінні тверда, незмінна, і ті, кого люди називають мертвими, “всі в Нього живуть”: з Божого погляду вони сплять, а не знищені. Боже Слово, отже, говорить про мертвих, що вони сплять.

Скрізь у Старому Завіті ми читаємо про різних людей, що вони пішли до своїх батьків або що вони заснули зі своїми батьками. Чи тіло заснуло? Ні, воно було абсолютно мертве – повернулося до пороку, з якого було створене. Що ж тоді заснуло? Заснуло те, що Бог вважає особистістю, – душа. Душі добрих і поганих сплять, бо написано, що буде “воскресіння праведних і неправедних”. Батьки Авраама не були святими, а язичниками. Він був покликаний від своєї рідні стати слугою Бога. Коли Авраам, померши, пішов до своїх батьків, він пішов до того ж місця, що й вони – до Шеолу Старого Завіту, до Гадес Нового Завіту, до гробу, до стану смерті. Про всіх царів Ізраїлю, добрих та поганих, і

про пророків читаємо, що вони пішли до своїх батьків. Вони сплять у смерті.

РЕЧІ, НА ЯКІ ЗАЗВИЧАЙ НЕ ЗВЕРТАЮТЬ УВАГИ

Коли Ісус увійшов у кімнату, де мала дочка Яіра лежала мертвою, Він сказав: “Не плачте, не вмерла вона, але спить!” Він не казав, що вона є в небі або в чистилищі, або в пеклі. Так само Він сказав про Лазаря: “Лазар заснув”. Його учні відповіли: “Як заснув, то він, Господи, видужає”. Вони не зрозуміли слів Учителя. Врешті Ісус сказав до них відкрито: “Умер Лазар... Та ходімо до нього”. Тож вони пішли до гробу, де був Лазар.

Коли Ісус зустрів Марту та Марію, Він не казав їм, що Лазар пішов до неба, та ще й з арфою в руках і т.д. Нічого такого Він не казав. Все, що Він сказав, було: “Воскресне твій брат!” – житиме знову. Марта відповіла: “Знаю, що в воскресіння останнього дня він воскресне” – великого Дня, сьомого тисячолітнього дня, Дня Христового Царства, коли всі мертві мають повиходити. Щоб підбадьорити її, Ісус сказав: “Я воскресіння й життя”, – тобто, якщо буде воскресіння, то тільки Моєю силою, і чому б зараз про це не попросити? Але Марта не зрозуміла думки. Ісус сказав: “Де його ви поклали?” Марта та Марія відвели нашого Господа туди, де був Лазар. Коли Ісус наказав відкотити камінь від гробу, Марта заперечила, кажучи, що відколи її брат помер минуло чотири дні, і уже, мабуть, чути. Читаємо, що Ісус промовив: “Лазарю, вийди сюди!” – з-під склепіння, де він лежав. Ісус не казав: “Лазарю, зійди з неба”, ані не казав, щоб він піднявся здолу (Ів. 11: 1-46).

Лазар був зовсім мертвий, бо помер за чотири дні до того, як прийшов Ісус. Однак з Божественного погляду він спав, як про це сказав Учитель, тобто його душа не була знищена. Згідно зі Святим Письмом душу можна позбавити існування. Одного разу наш Господь промовив до Своїх учнів: “Не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занепастити в геєнні” – у другій смерті (Мт. 10: 28).

ЩО ДАЛА СМЕРТЬ ХРИСТА?

Душа є особистістю, якій Бог пообіцяв, що вона матиме нагоду прийти до знання про вічне життя. Усіляка нагода є в Христі. Як каже

св. Павло: “Бо Христос на те й умер, і ожив, щоб панувати і над мертвими, і над живими” (Рим. 14: 9). Він жив як людина і помер, щоб мати право панувати над усіма, хто пішов до в’язниці смерті. Тому Святе Письмо каже нам, що обов’язково має бути воскресіння мертвих.

Наш Господь говорить, що всі почують Його голос і повиходять з гробу (Ів. 5: 28, 29). У 1 Коринтян 15 розд. св. Павло пояснює, як це може бути. Він звертає увагу на те, що смерть Христа є за всіх: “Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку”. Далі він продовжує показувати, що першим вийде клас Церкви. Також він говорить, що якщо немає воскресіння мертвих, то наше проповідання даремне, і наша надія нездійсненна. На завершення він каже, що відколи Христос встав з мертвих, є запевнене воскресіння.

ВОСКРЕСІННЯ ТІЛА

Відновлення тіл мільярдів померлих було би цілковито абсурдним припущенням. Науковці кажуть, що людський організм змінюється кожні сім років, що стара тканина постійно змінюється на нову, тож людина, яка досягла віку сорока дев’яти років, мала під час свого життя сім тіл. Однак зміна тіла не торкається особистості людини. Можна втратити руку, ногу або око, але людська душа залишається, бо вона є інтелектною людською істотою, яка є поєднанням матерії та життєвої сили. Бог пропонує відновити душу, особистість. Він ніколи не говорить про воскресіння тіла.

Теорія воскресіння тіла запровадила теологів у численні труднощі. Кілька років тому в пресі з’явилася історія про те, як розкопали труну одного чоловіка, якого поховали під яблунею, і виявили, що коріння яблуні проросли крізь труну і увібрали тіло, і що між цими коренями можна було побачити щось схоже на руку, плече, ногу і т.д. Іншими словами, дерево почало жити на людському тілі. Яблука з нього продали різним людям і відвезли в різних напрямках. Деякими з них годували свиней і т.д. Ті, хто тримається теорії воскресіння тіла, мають складну проблему для розв’язання, намагаючись поєднати свою теорію з цими фактами. У Біблії немає жодного виразу, який казав би, що тіло, яке вмирає, має вийти у воскресінні. Навпаки, читаємо: “І коли сієш, то сієш не тіло майбутнє, але голе зерно, яке трапиться, пшениці або чого іншого, і Бог

йому тіло дає, як захоче”. Він не матиме жодних труднощів створити тіло. Божественна Сила здатна справитися з усім цим. Садукеї сумнівалися в силі Бога.

ДИВОВИЖНЕ ЧУДО

Ми признаємо, що створити тіло з такими ж звивинами мозку, таку ж особистість, таку ж душу, таку ж чутливу істоту є настільки великим чудом, що ми не можемо собі цього уявити. Однак власне це Бог має намір зробити для всієї людської сім’ї – для мільярдів людей.

Нам залишається триматися Божого Слова, відкидаючи усілякі побічні речі, звідки б вони не приходили, і “приймати із лагідністю всіяне слово”, “що може зробити нас мудрими”. Ми повинні знехтувати усім, що не має біблійної основи. Жодна запропонована людиною річ не може зрівнятися з тим, що ми знаходимо в Божому Слові. Біблія є самим уособленням величчя, краси, справедливості і любові.

У пророцтві Ісаї читаємо, що Ісус “на смерть віддав душу Свою”, що Його душа стала “жертвою за гріх” (Іс. 53: 12, 10). Також читаємо: “Бо Ти не опустиш моєї душі до шеолу [гробу], не попустиш Своему святому побачити тління!” (Пс. 16: 10). Пояснюючи це пророцтво, апостол Петро каже, що Бог не залишить душі Ісуса в Гадес – гробі (Дії 2: 22-31). І дійсно, душа Ісуса не позосталася в гробі.

Говорячи про Своє воскресіння, Ісус сказав: “І був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки. І маю ключі Я від смерті й від аду” (Об. 1: 18). Бог підняв Його зі стану смерті на третій день. Того ж ранку, коли Він воскрес, Він сказав до Марії: “Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця... Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого!” (Ів. 20: 17). Він був Перший, хто пішов до гробу, був піднятий з мертвих і піднявся вище ангелів і влади, і сили, і всякого ймення, що назване (Еф. 1: 20-23; Фил. 2: 9-11).

Оскільки наш Господь перейшов все це, апостол каже, що Той, Хто вивів Господа Ісуса з гробу, також здатний вивести нас. Він радить нам не сумувати, як ті, які не мають надії, бо якщо ми віримо, що Ісус помер і встав знову, то повинні вірити також, що Він поверне всіх, які є в стані смерті, назад до життя (1 Сол. 4: 13, 14). Потрібно вірити, що “всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять” (Ів. 5: 25-29) – і що

першою вийде Церква. Написано: “Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років” (Об. 20: 6).

Інші повиходять до воскресіння, і над ними друга смерть може мати владу. Чи вони колись

цілковито звільняться від смерті буде залежати від їхньої поведінки в той час, коли вони матимуть для цього нагоду – коли вони пізнають багатства Божої благодаті і будуть мати можливість повернутися до повної згоди з Ним, здобути вічне життя.

R5611 (1915 p.)

ПЕРША БИТВА АРМАГЕДДОНУ

СУДДІВ 4: 4-24; 5: 1-22

СІСЕРА І БАРАК – ДЕВОРА І ЯЛА – ЧИ ОСТАННЯ БУЛА ВБИВЦЕЮ? – ЯК “ЗОРІ З ДОРІГ СВОЇХ БИТИХ ВОЮВАЛИ З СІСЕРОЮ”?

*“Коли праведні кличуть, то їх чує Господь, і з усіх утисків їхніх визволює їх”
(Псалом 34: 18).*

Ми вже звертали увагу на те, що велика позаобразна Битва Армагеддону є поряд, що вона прийде слідом за нинішньою світовою війною. Але сьогодні ми поговоримо про першу з великих битв у долині Мегіддо, відомій зі своїх численних кривавих сутичок і тому прийнятій за основу Божественного пророцтва про “час утиску, якого не було від існування люду”, який буде передувати славному тисячолітньому Месіанському правлінню і готувати шлях для нього (1 Кор. 15: 24-26; Об. 20: 6).

На основі Божої угоди ізраїльтяни, винні в ідолопоклонстві, отримали покарання, коли їхнім ворогам було дозволено їх завоювати. При цьому ізраїльтяни потрапили у скрутне становище. Їхні вороги стали сильними та гордовитими. Зверхник Сісера, ханаанець, який багато років гнобив ізраїльтян Північної Палестини, вирушив з великим військом на південь, думаючи здобути перемоги. Про силу його війська свідчить вираз, що воно мало дев’ястсот залізних колісниць. За якийсь час, ідучи на південь, він дістався до долини Мегіддо, де йому донесли, що Барак, найголовніший з ізраїльтян, повів у його відсутності військо з десяти тисяч ізраїльтян також на південь. Божественно ведений, Барак обрав місцем для війська гору Фавор – ту саму, яка за днів Ісуса стала відома Його послідовникам як Гора Преображення, де у видиві було представлено майбутнє Царство Месії. Ось так ми маємо ще одну знаменну рису картини майбутнього – зв’язок видива про близьке Царство з полем бою Армагеддону, яке зображує повалення нинішніх інституцій.

ПОРАЗКА ВІЙСЬКА

Зверхник Сісера, знехтувавши слабо озброєними ізраїльтянами, вирушив зі своїм військом до гори Фавор, рухаючись обома берегами річки Кішон. Саме тоді знову прийшло Господнє слово до провідника війська, Барака, радячи висунутися вперед проти ханаанців. Як розповідає наша лекція, сутичка стала великим кровопролиттям. Військо Сісери було розбите і розбіглося. Сильна буря та злива підняли воду в річці, перетворивши рівнини в трясовину, що вивело з ладу колісницю Сісери.

Його воїни, рятуючись втечею, попадали від меча ізраїльтян, а ще інші тисячі їх повинь змела в море. Про таке втручання Бога в справу Його народу Ізраїлю образною мовою сказано, що “зорі з доріг своїх битих воювали з Сісерою”. Так само у великому Армагеддоні, який є поруч, перемогу здобуде не людська сила. Поразка військ приведе до повної руйнації теперішнього стану речей, бо “меч кожного буде на брата його” (Єз. 38: 21; Зах. 8: 10; 14: 13). Злива Правди і висока вода знання спричинять велику людську катастрофу, яку Господь поверне на благословення для світу.

СИЛА ВІРНОЇ ЖІНКИ

Хоча Господу, як правило, було до вподоби використовувати для Своєї праці чоловіків – не тільки як образні постаті, але й як знаряддя поширення Євангелія, – однак Святе Письмо наводить приклади шляхетних жінок, які з причини упущень чоловіків були задіяні Божим провидінням у публічному служінні і навіть змушені до нього. Знаменним прикладом цього в Біблії є випадок з Деворою. Вона бачила, що

нехтування Божественним Законом привело до завоювання її народу. Вона розуміла, що це охоплює цілу землю Ханаан, і потрібен хтось, хто звернув би народ на правильний шлях – назад до Бога. Ханаанеяни, яких вони колись не завоювали, тепер завоювали їх самих. Завоювання було дозволене Богом. Все почалося з того, що ізраїльтяни знехтували Божественною вказівкою жити окремо від інших народів. Замість того вони брали жінок з ханаанеян. Ті, своєю чергою, зваблювали чоловіків та дітей до віддавання шани язичницьким богам. Мабуть, багато хто з ізраїльтян, які хоч і не потрапили в ідолопоклонство, майже втратили знання про справжнього Бога і перестали Його цінувати.

Така сама трудність сьогодні є в цій землі, як і скрізь деінде. Полишення християнським народом потворних доктринальних помилок минулого відвело багатьох від Біблії на основі переконання, що Біблія та різні віровчення навчають тих самих доктрин. Цим пояснюються порожні лавки в церквах та відраза до релігії. Люди потребують правильного пояснення про справжнього Бога Любові та Його справжній План, накреслений в Біблії.

У темну годину, коли Ізраїль був гноблений, князям поколінь бракувало патріотизму і віри в Бога. Кожне покоління було свого роду окремою державою. Між ними не було згоди: Божественно задумані узи єдності та справжньої релігії послабилися. Власне, в цей час Господь, шукаючи, через кого можна було проявити милість до Свого народу, знайшов жінку – Девору. Вона відчувала стан справ гостріше, ніж інші, бо, очевидно, була більш посвячена Богу та Його службі. Перебравшись зі своїм домом з півночі в середину землі, на узгір'я Єфрема, вона почала посилати звідти підбадьорливі слова та заохочення до провідних чоловіків різних поколінь. Її поважали. Її поради приймали; їх питались. У такому значенні вона судила Ізраїль – перестерігала, керувала, допомагала.

ВАЖЛИВІСТЬ ПОВНОЇ ВІДДАНОСТІ

Девора названа пророчицею. Цей вираз може означати “публічний учитель або хтось, через кого Господь передав особливі послання”. Деякі подробиці опису вказують, власне, на останнє. Безперечно, Господь вжив її, бо вона була охочим та посвяченим слугою Його Справи, Його народу. Який урок для всього Божого народу:

щоб бути задіяним у Господній службі і робити щось для Нього та тих, хто Його, потрібна повна відданість серця!

У слухний час, коли військо Сісери з дев'ятьма сотнями колісниць вирушило на південь до Мегіддо, Девора послала звістку до Барака, найголовнішого в її поколінні – поколінні Нефталіма. Вона сповістила, що настав час робити щось для визволення Божого народу і що Барак повинен негайно виступити до бою з десятьма тисячами ізраїльтян. Але він відмовився йти, якщо вона не піде з ними. Девора погодилася, але попередила, що йому доведеться поділитися з нею славою і що він втратить частину благословення через брак відваги. І коли військо Барака вирушило до гори Фавор під його командуванням, справжнім мовним зняряддям Бога була жінка, яка керувала битвою, що принесла таку видатну перемогу Ізраїлю.

ЧИ ВІЙНА БУЛА ВИПРАВДАНА?

Колісничі зверхника Сісери загрузли в болоті. Його військо було розбите, він утік піхотою з іншими, щоб не бути захопленим переможцями. Забігши в гостинний, як йому здалося, намет, він заховався і, втомлений, заснув. Його господаря, скориставшись з такої нагоди, вбила у його скроню кілок від намету. Деякі засудили цей вчинок як підступ і порушення гостинності, та інші захищають його на тій основі, що серед арабів Палестини далі є звичай, що чоловік, який вдерся до намету жінки, заслуговує на смерть. У будь-якому випадку пам'ятаймо, що Яіла не була християнкою, ані не була зачата Святим Духом, не навчалася в Школі Христа, і що би про неї не казали, це не має ніякого відношення до християн, які знаходяться під Законом Духа Христа – Законом Любові.

Пам'ятаймо також, що жоден юдей не перебував у такому стосунку до Бога та Його Божественних задумів, як перебувають справжні християни. Його боротьба в плоті зображувала нашу війну як Нових Створінь з слабостями та потягами нашої плоті. Також загибель Сісери та його війська не означала, що вони пішли до пекла вічних мук. Це був тільки шлях, щоб “прилучитися до батьків своїх” – “заснути” з батьками. Відтоді вони нічого не знають і не будуть знати, доки в майбутньому не настане час для їхнього пробудження, і це пробудження Бог милостиво призначив у часі так, що воно

відбудеться після того, як Месія заволодіє світом і через встановлення Свого Царства повалить царство сатани та панування Гріха і Смерті.

Сісера та його військо повиходять, як і решта людства, завдяки викупній праці Ісуса, завершених на Голгофі. Вони повиходять, щоб їм була представлена благодать Бога і щоб вони мали можливість через слухняність законам Царства приготуватися, щоб увійти у вічне життя в земному Раю на рівні людської досконалості.

Маючи цю думку перед собою, бачимо, що не так важливо, чи смерть приходить під час війни, чи під час епідемії, чи хвороби. Тільки ті, які почули про Христа, прийняли Його і були зачаті Святим Духом як Нові Створіння, є на випробуванні в даний час. Випробування всієї решти світу буде в майбутньому, бо знання є істотною річчю у випробуванні стосовно вічного життя або вічної смерті.

R5604 (1915 p.)

ТРАГЕДІЯ САМСОНА

СУДДІВ 13: 8-16, 24, 25

САМСОН НАРОДИВСЯ ЯК НАЗОРЕЙ – ПРОВІЩЕННЯ ЙОГО НАРОДЖЕННЯ – ЙОГО МІСІЯ, ЗНАНА НАПЕРЕД – ЗНАЧЕННЯ МІСІЇ – ЯК ВІН СУДИВ ІЗРАЇЛЬ? – СЛАБОСТІ САМСОНА – ВІДДАНІСТЬ БОГУ – ПЕРЕМОГА В СМЕРТІ

“А тепер стережись, і не пий вина та п'яного напою” (Суддів 13: 4).

Всі юдеї, які склали обітницю, називалися назореями. Їх не треба плутати з мешканцями міста, званого Назаретом. Ісус був мешканцем Назарета, але Він не був під обітницею назорейства. Обітниця назорейства полягала в тому, що особа уникала спиртного у будь-якій формі і не обрізувала свого волосся.

Самсон від народження був під такою обітницею, яка, за вказівкою Господнього ангела, була складена за нього батьками. У певному значенні ця обітниця означала повне, цілковите посвячення особи Богу та Його службі. Двічі перед народженням Самсона ангел Господа розмовляв з його батьками, щоб матір у своєму розумі усвідомлювала важливість уникнення напоїв, щоб її дитина народилася під сприятливими впливами. Безсумнівно, його батько та мати розуміли, що батьки можуть дати розумову та фізичну снагу своїм дітям, і були уважні, щоб добре вплинути на свого потомка.

Хоча життя, сила приходить від батька, мати бере велику участь у формуванні характеру. Пам'ятаючи про ослабленість матері перед народженням дитини, батько може і повинен усвідомлювати таку річ і оцінювати свій привілей оточувати матір добрими інтелектуальними та духовними впливами. Таким чином батько формує думки матері і спрямовує їх у корисному напрямку, тоді як мати і собі сприяє високим,

благородним ідеалам своєї дитини, щоб та народилася якомога кращою і принесла честь сім'ї, благословення оточенню і понад усе могла стати слугою Бога.

Згідно з Божественною обітницею, Самсон мав бути одним із суддів Ізраїлю, тобто одним з його визволителів. Потреба у визволенні є очевидною з контексту. Филистимляни (поіншому чужинці) замешкували південний захід Палестини. Судячи зі всього, вони були грабіжниками і полювали на ізраїльтян по всій землі. Вони були войовничим народом і, мабуть, добре знали на ремеслі. Їхня хитрість показана в тому, що вони не тільки роззброїли ізраїльтян, але й заборонили їм виготовляти будь-які залізні знаряддя чи займатися ковальством. Так вони тримали їх у кабалі, вимагаючи платити данину.

Зроблене Самсоном для свого народу не треба вимірювати самою лише шкодою, завданою филистимлянам, коли він поведився раз як воїн, раз як завбачлива людина, підпалюючи поля пшениці, спритно використавши для цього лисиць і т.п. Безперечно, його головним завданням було відродження народного духу, який був пригнічений і втратив надію під гнобленням ворогів. Урок того, що може зробити молодий чоловік, який присвятив своє життя, щоб служити своєму народу і визволити його від ворогів, мав би стати великим стимулом до патріотизму, заохотою вернутися до Господа

і за це сподіватися Божественної милості та благополуччя.

ПРО ЩО ТРЕБА ПАМ'ЯТАТИ?

Не забуваймо, що юдеї не були християнами і що засади, викладені Ісусом та апостолами для християн, не стосувалися юдеїв. Мойсей та народ Ізраїлю, згідно з Писаннями, були Домом Слуг (Євр. 3: 5, 6). Їм були обіцяні Божественні благословення, якщо вони служитимуть вірно і будуть слухняні Божественному Закону, який не закликав їх бути святими в християнському значенні цього слова – як це стосується Церкви Христа.

Інша відмінність між юдеєм і християнином полягає у тому, що першому обіцяні земні благословення в нагороду за вірність, натомість останньому – духовні благословення і земні негаразди, випробування віри та послуху, любові та відданості. Якщо не тримати в розумі цієї відмінності між двома віками і двома Законами, ми постійно матимемо проблему.

На основі Закону Самсон вважався надзвичайно вірним слугою Бога. Його вірність полягала у відданості Божественним вимогам, Божій справі та Ізраїлю – народу, який перебував в угоді з Ним. Його віра проявлялася у всьому, що він робив, і все його життя було задіяне в службі своєму народові. Тому св. Павло у Євр. 11: 32 зараховує його до Стародавніх Гідних, коли згадує тих, які вірою здобували перемоги і прийняли свідоцтво, що вони отримали Божественне схвалення.

Самсон жодним чином не був ані християнином, ані прикладом для християн. У багатьох випадках він поведився по-тілесному, незважаючи на шляхетну самопожертву в службі для Господа. Проте ми повинні пам'ятати, що він ніколи не був зачатий Святим Духом. Тільки після П'ятидесятниці можна було отримати зачаття Господнім Духом і стати "Новим Створінням в Христі". Щоправда, читаємо, що Дух Господа був на Самсоні, але треба пам'ятати про відмінність і велику різницю щодо Духа Господа, який сховався на пророків та інших Стародавніх Гідних, щоб робити те чи інше для виконання Божественних цілей або писати те чи інше на основі Божественної волі. Така позасвідомо дія Святого Духа цілком відрізнялася від його дії у випадку християн, зачатих Духом під час Євангельського віку.

Ми повинні здобути Дух прийняття, Дух синівства, Святий Дух, який, проникаючи щораз більше в наше життя, зробить нас більш схожими на нашого Небесного Отця. В усіх духовно зачатих це можна побачити на прикладі зростання в благодаті, знанні та любові внаслідок розвитку та прояву плодів та благодатей Святого Духа – покори, доброти, терпеливості, довготерпіння, братньої доброзичливості, любові.

ПЕРЕМОГА В СМЕРТІ

Нещастя Самсонові принесла жінка. Він довірився їй, а вона його зрадила. Він розповів їй, що знаходиться під обітницею і повинен не тільки стримуватися від спиртних напоїв, але й не має права обрізати волосся, бо якщо він порушить обітницю, його особлива сила та влада щезнуть. Коли він спав, його віроломна подруга обрізала йому волосся, а тоді збудила словами: "Филистимляни на тебе, Самсоне!" Обітницю було зламано; він залишився без сили, яка так вражала його ворогів. Тепер вони торжествували. Виколовши йому очі, вони тримали його як раба, змушуючи молоти на жорнах. Одного разу під час великої гостини вони вивели його як здобич. Самсон став між двома масивними стовпами, що підтримували дах великої будівлі. Помолившись до Бога, він обхопив їх і повалив усю будівлю, наробивши лиха филистимлянам, повбивавши їхніх начальників і зробив для визволення свого народу цим вчинком більше, ніж усіма іншими вчинками в житті.

Віра Самсона в Бога і бажання виконувати Його волю проявлялися на кожному кроці в його житті – якщо дивитись під відповідним кутом зору. Він "одержав засвідчення вірою".

УРОКИ ДЛЯ ХРИСТІЯН

Одним з уроків, який ми можемо навчитися з досвіду Самсона, полягає у тому, що в житті важливо мати ціль. Ніхто не може взяти з життя те, що найкраще, якщо він не має перед собою конкретної цілі. Батьки повинні заохочувати своїх дітей прагнути не того, що нездійсненне, а того, що вони можуть досягти в житті.

Хлопці та дівчата у віці від дванадцяти до шістнадцяти років проходить мобілізацію життєвих сил, які, якщо їх скерувати в правильному напрямку, можуть виховати з них шляхетних чоловіків та жінок. Але якщо їх повернути у хибному напрямку, вони зроблять їх злими, або ж

молоді особи цілковито розчаруються і втратять інтерес до життя. Кожен батько і кожен наставник повинен зважити на ці факти і відповідно будувати свої стосунки з молодими особами.

Крім того, в молодості є прагнення до шляхетності, до усвідомлення того, що життя має вартість, що його можна прожити тільки раз і що напрям на початку має багато спільного з наслідками в кінці. У такий час вірний батько або наставник може досягти значного успіху, представляючи відкритому розуму розсудливі обов'язки, які він має перед Творцем, та блаженний привілей покласти своє життя за праведність проти зла, за Правду проти неправди. Коли б ці речі вдалося оцінити, число моральних героїв у світі було би набагато більшим.

Ще один урок, пов'язаний з обітницями. Обітниця – добровільна річ. Ніхто не зобов'язаний давати обітницю, але обітницю, раз дану, треба вірно виконувати, якщо ми хочемо мати благословення. Ми не радимо давати обітницю людям, громадським чи релігійним організаціям, а тільки Господу, обіцяючи вірність Йому та Його Справі. Той, хто дав обітницю, повинен пам'ятати, що краще не давати її взагалі, аніж порушити, бо порушення ослаблює сумління, натомість дотримання веде до зміцнення всього життя і робить таку особу більш придатною, більш підготовленою до Господньої служби зараз і потім. Господь шукає серед Свого народу сильні характери для дієвої служби.

R5612 (1915 p.)

ПРИПИСАННЯ ТА ЗАСТОСУВАННЯ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ НАШОГО ГОСПОДА

Мабуть, переважна більшість Божого народу має проблему з розумінням того, що означає вираз “дав Самого Себе на викуп за всіх”. Вони запитують: “Якщо наш Господь Ісус дав Своє людське життя на викуп за Адама та його рід, то звідки Він бере зараз право на людське життя, щоб дати його для виправдання тих, хто приймає Його милість на основі слів: “Хто вірує в Сина, той має вічне життя” (Ів. 3: 36)”.

Щоб зрозуміти відповідь на це питання, ми повинні усвідомити, що давання викупу має різні сторони. Перш за все, посвячення нашого Господа, яке Він у віці тридцяти років символічно показав через водне хрищення, представляло віддання, підкорення Його життя Богу. Життя, яке Він віддав, було досконалим людським життям, на яке Він мав повне право. Св. Павло каже нам, що Він був “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників”. Наш Господь не був членом Адамового роду в прямому значенні – в тому значенні, що Він отримав Своє життя від людського батька. Отже, Його життя не було засудженим, як решти світу. Нічого більше не потребувалося. Він дав повний еквівалент життя та досконалості Адама. Але Він не дав Свого життя Адамові, а лише передав його в руки Отцеві, а не комусь іншому.

Протягом трьох з половиною років Свого служіння наш Відкупитель клав власне життя. Він закінчив цю працю на Голгофі, кажучи:

“Звершилось!” Там звершилося Його хрищення в смерть, тому що Він підкорив Себе аж до кінця. Однак Він жодним чином ще не застосував цього людського життя за Адама та його рід. Він лише передав його в руки Отцю. Це життя не було втраченим життям, відданим у заставу, конфіскованим. Він тільки віддав життя на основі Отцівського Плану (Лк. 23: 46).

ПРАВО НА ЖИТТЯ НА ДВОХ РІВНЯХ

Коли Отець підняв Його на третій день, Він зробив Ісуса духовною істотою. Ісус був умертвлений в плоті і піднятий духом – оживлений в дусі (1 Петр. 3: 18). Ця оживлена Істота нової природи мала нове життя як нагороду за Свою слухняність, дозволивши, щоб Її людське життя було забране в Неї. Але Ісус не втратив Свого права на це людське життя, тому Він, як Нове Створіння, далі зберігає за Собою право на це досконале людське життя. Все, що належало до досконалого життя, належало Йому. Він дозволив юдеям позбавити Себе життя, але не віддав, ані не втратив Свого права на життя. Тому, коли Отець підняв Його до життя, Він мав право не тільки на духовну природу, але й право на земну природу, однак не для того, щоб використовувати її для себе, адже той, хто має Божественну природу, не має потреби ані бажання використовувати земну природу. Це специфічне право, яке Він мав, було правом дати, передати дармо Адаму

та його роду людське життя. Саме це Він мав на меті, коли приходив у світ.

Тому коли Господь Ісус встав з мертвих і зійшов на висоту через сорок днів, Він зберіг за Собою всі права, які коли-небудь мав. Він мав право на людське життя, ніколи не втративши його; Він також мав Божественну природу, нагороду за Його слухняність – набагато вище право, набагато вищу природу. Та коли Він піднявся на висоту, Він не застосував заслуги Своєї жертви за світ людства, інакше весь світ зараз не лежав би у злomu (1 Ів. 5: 19). Якби наш Відкупитель зробив застосування Своєї заслуги за світ, коли Він піднявся на висоту, це зняло би гріх зі світу. Але Він цього не зробив. Святе Письмо розповідає нам, що тільки Церква позбулася осуду, який лежить на світі (Рим. 8: 1). Очевидно, що світ далі лежить у злomu. Єдиними, хто позбувся цього осуду, є ті, які прийняли порядок Євангельського віку. Ніхто, за винятком посвяченого класу, не отримав заслуги та виправдання від Христа.

РЕСТИТУЦІЯ, ПРИПИСАНА ЦЕРКВІ

Отже, як наш Господь застосовує заслугу до Церкви? Відповідаємо, що Він це робить непрямо. Коли би Він застосував Свою заслугу прямо, це дало би Церкві людське життя, людську досконалість. Бог має щось краще для Церкви – щоб вона здобула ту саму Божественну природу, яку здобув Ісус. Церква досягає цього, ідучи слідами Ісуса. Це означає, що так само, як Ісус пожертвував Своє людське життя і поклав Свої земні права на основі волі Отця, так і всі, які хочуть стати членами класу Його Нареченої, повинні робити те саме, повинні віддавати своє земне життя, щоб бути разом з Ним. Тільки тоді, коли ми будемо страждати з Ним, ми будемо царювати з Ним (2 Тим. 2: 11, 12).

“Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною” (Мт. 16: 24). “Де Я, там буде й слуга Мій” (Ів. 12: 26). Хто робитиме це в Євангельському віці, той здобуде таку ж Божественну природу, таку ж славу, таке ж безсмертя. Різниця полягає в тому, що наш Господь завжди буде Головою над усіма, Вождем Церкви, яка є Його Тілом. Церква завжди буде Його членами, Церквою в Славі.

Отож, виникає питання: “Якщо Ісус мусив бути чистим, святим, то як Церква може бути

прийнята Отцем, якщо вона походить з розбещеної людської природи?” Відповідь знаходиться у Біблії: Ісус приписує класу, який стає Його учнями, заслугу Своєї жертви настільки, що ця заслуга ховає їхні вади, їхні недосконалості. Ми повинні бачити різницю між словами “дати” і “приписати”. Він дасть Свою заслугу світові згодом. Але тепер Він приписує її Церкві. Під виразом “приписує” ми розуміємо, що коли би Церква далі мала таку саму земну природу як світ, вона би мала таке саме право як світ піднятися згодом до людської досконалості. Ісус гарантував Своєю смертю привілей дати всі ці права Церкві, а також решті Адамового роду. Але цей клас, Церква, відмовляється від всіх прав на людську досконалість. Коли ми посвячуємося Богу, ми віддаємо наше право бути спадкоємцями землі і земних речей; ми віддаємо всі наші права в тому значенні, що відмовляємось від них. Через віру ми признаємо, що Ісус у відповідному часі дав би нам такі самі благословення Реституції, які Він дасть всьому світу людства. Вірою ми приймаємо ці благословення і вірою відмовляємось від них. Єдине, що залишається Церкві, це відмовитись від свого земного життя. Хтось має більше життєвих сил, хтось – менше; хтось має більше талантів, хтось – менше; хтось прожив більше років, хтось – менше, та незалежно від того, хто скільки має, він повинен це віддати, відмовитись від цього.

Тому при посвяченні усі з класу Церкви добровільно відмовляються від своєї земної природи. Вони відмовляються від усіх земних прав, які мають в теперішньому часі, а також від тих прав, які би їм належали, коли б вони позostалися частиною світу. Ісус сьогодні не дає Церкві жодної частки викупу-жертви, а лише приписує, зараховує ту частину, яку би вона мала, коли би залишилася частиною світу.

Коли Ісус помер, Він не заплатив викупу як відшкодування за Адама. Коли Ісус був піднятий з мертвих, Він не заплатив викупу; і коли Він піднявся до Отця, Він не заплатив викупу за світ. Він передав заслугу Своєї жертви в руки Отцю, і весь Євангельський вік він приписує цю заслугу виключно Церкві. Сьогодні Він майже закінчив приписання Церкві, і ось-ось має початися праця надання Реституції світу. Перед її початком заслуга, приписана (позичена) Церкві, має бути дійсно заплачена Божественній Справедливості як основа людської Реституції.

ОБРАЗНЕ ПРЕДСТАВЛЕННЯ ПРАЦІ ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ВІКУ

Під час юдейського Дня Поєднання первосвященик насамперед забивав тельця. Цей телець представляв нашого Господа Ісуса як досконалу людину, натомість священик представляв нашого Господа як Нове Створіння. Так Він образно зображував посвячення людської природи, а також стан Нового Створіння (ще у плотському тілі), яке представляв священик у першому зі святих місць.

Наш Господь перебував у цьому стані Свята впродовж трьох з половиною років Свого служіння. Весь цей час Він мав привілеї бути поряд зі Золотим Вітарем, бачити світло Золотого Свічника (яке представляє світло Божої Правди) і мати благословення, представлені Столом Показних Хлібів (духовної їжі). У кінці трьох з половиною років, закінчивши працю жертвування Себе, спаливши позаобразне кадило, Він перейшов попід Другу Завісу.

На третій день наш Господь піднявся з іншого боку Другої Завіси – на духовному рівні – повністю удосконалений як Нове Створіння. У жодному значенні слова Він вже не був людиною. Він міг іти і приходити, мов вітер. Він залишався зі Своїми учнями, щоб переконати їх, що Він вже не є людиною, ідучи і приходячи, мов вітер, з'являючись у різному тілесному вигляді. Піднявшись на висоту, Він, як великий позаобразний Первосвященик, взяв з Собою кров. Ця кров означала життя жертви. Він з'явився у присутності Бога і там покропив кров'ю віку (місце вблагання). Це кроплення віка кров'ю повинно було вчинити поєднання за певний клас. Таке поєднання, бачимо, було вчинене за священиків та левитів, а не за світ (3 М. 16: 6).

Після завершення поєднання за священиків та левитів Первосвященик знову виходив на Подвір'я і там починав іншу працю. Наш Господь застосовував кров за позаобразних священиків та левитів протягом десяти днів між Своїм сходженням і приходом Святого Духа в П'ятидесятницю. Він вчинив застосування Своєї заслуги за Церкву. Нам це відомо, бо після відшкодування гріхів був вилитий Святий Дух в П'ятидесятницю на доказ того, що її досягла Божественна милість (Євр. 9: 24).

В образі, після того як священик приніс у жертву тельця, він перейшов до наступної частини – до забиття Господнього козла. Козел

поступається тельцю. Телець зображував самого лише Господа. Господній козел символізував вірних членів Церкви, Його Тіла. Праця Євангельського віку полягала в тому, щоб принести в жертву Церкву. Не подумайте, що вони були здібні принести себе самі, адже з природи вони є членами засудженого Адамового роду, будучи непридатними для того, щоб бути священиками, і не могли бути священиками, доки великий Первосвященик не приписав їм Своєї заслуги. Ось чому той самий великий Первосвященик, який приносив у жертву тельця, приносив також у жертву козла. На цьому справа закінчувалася. В образі кров козла була взята у Свята Святих і застосована не за священиків, не за левитів, а за народ. Кров тельця була застосована тільки за священиків та левитів, а кров козла – за народ (3 М. 16: 6, 15). Ці дві жертви представляють всі жертви Євангельського віку: жертва Господа Ісуса була вищою, а жертва Церкви – нижчою.

ЦЕРКВА НЕ Є ЧАСТИНОЮ ВИКУПУ

У позаобразному тельці містилося достатньо заслуги, щоб застосувати її за гріхи всього світу. Та Бог влаштував так, щоб Церква могла мати право участі в жертві. Тільки ті, які мають привілей брати участь у жертві, мають привілей мати участь у славі. Для задоволення вимог Справедливості не потрібно було, щоб хтось з Церкви помирав. Це було необхідно, щоб вони мали частку в обіцяній славі. І хоча жертва Господа була жертвою за наші гріхи, наша жертва потрібна, щоб мати частку в Його славі. Цю жертву складає Він сам, а не ми. Як показує апостол Павло, ми тільки представляємо наші тіла (Рим. 12: 1). Бог може прийняти нашу жертву не інакше, як через Христа, і ми є прийняті тільки в Улюбленім (Еф. 1: 3-6). Отже, завдяки тому, що наш Господь прийняв нас, ми маємо привілей мати участь з Ним у жертві та славі.

Тому, бачимо, що наш Господь далі має незаймане людське життя. Він не дає Церкві людського життя і не розлучається навіть з частинкою права на людське життя, яке Він мав. Господь не потребує земного тіла, ані Його Церква не потребуватиме земних тіл. У такому випадку, який вжиток зробить Ісус зі земних прав, або який вжиток зробимо з них ми? Ми не маємо наміру знову ставати людьми, ані Він не має наміру ставати людиною. Заслуга Христа приписана нам тільки з метою зробити наші жертви

прийнятними, і ця заслуга звільниться знову, коли останній член Церкви буде прославлений. Тоді вся заслуга Христової жертви буде готова, щоб її застосувати за світ людства, бо в той час Церква вже не буде з Адамового роду, а стане учасником Божественної природи (2 Петр. 1: 4).

Отже, праця застосування заслуги Ісуса за світ залишена на Тисячолітній вік, коли Царство Відкупителя зробить реституційні привілеї людини справжнім благом. Тому, як тільки заслуга Христа буде застосована за світ, Він негайно візьме керівництво Своєю купленою власністю; візьме Свою велику владу та царювання. Тоді всім купленим, за яких Він застосує заслугу Своєї жертви, Він буде готовий дати давно обіцяні реституційні благословення.

Через пророка Давида Єгова Бог промовляє до Свого Сина: “Жадай Ти від Мене, і дам Я народи [поган, людей] Тобі, як спадщину Твою, володіння ж Твоє аж по кінці землі!” (Пс. 2: 8). Це, як ми віримо, є під дверима. Господь незабаром має вступити у володіння Церквою, яка є класом коштовностей зі всього людства. Благословення, які Він даватиме тоді, є людською реституцією для роду Адама та приведенням усієї землі, його земного дому, до величі едемського саду. Цю працю Він виконуватиме зі Своїм Тілом, Своєю Нареченою.

З біблійного погляду, викупна ціна, яку дав Ісус, є поступальною річчю і ще не завершилася. Він почав давати її, коли став людиною; Він давав її протягом трьох з половиною років Свого земного служіння; Він закінчив давати її на Голгофі. Відтоді Він вживає те, на що має право, на користь Церкви шляхом приписання. Всю цю заслугу Своєї жертви Він матиме, щоб дати відшкодування за гріхи всього світу, і жодна особа не буде пропущена. Протягом цієї тисячі років Він даватиме людству те, що здобув Своєю смертю і що застосує за людей через запечатання Нової Угоди. Ця Нова Угода буде запечатана тоді, коли Церква стане комплектною, коли перейде за Завісу.

ДУХОВНА І ЛЮДСЬКА ПРИРОДА – НЕ ОДНЕ І ТЕ Ж САМЕ

Погляди християн дуже заплутані. Вони визнають, що Ісус був духовною істотою ще до того, як прийшов у світ, що Він зазнав відповідної зміни природи, стаючись людиною. Але далі вони зовсім непослідовні, міркуючи помилково

і всупереч Святому Письму, що Він, ставши людиною, повинен залишатися людиною всю вічність – “трохи меншим проти ангелів” (Кул.). Ми повинні пам’ятати, що Логос “стався тілом”, “упокорив Себе” не на всю вічність, а тільки для “перетерплення смерті,.. щоб... смерть скуштувати за всіх” (Євр. 2: 9).

Святе Письмо показує, що існує різниця між природами. Як звертає увагу св. Павло, одна плоть – в людини, інша – у тварин, ще інша – у риб чи птахів. На духовному рівні існують ангели, херувими, серафими, так само як на земному рівні є звірі, птахи, риби і люди (1 Кор. 15: 39-41). Наш Господь виразно сказав, що Він залишив славу, яку мав у Отця. Він сказав Своїм учням: “А що ж, як побачите Людського Сина, що сходить туди, де перше Він був?” (Ів. 6: 62).

Вираз “де перше Він був” стосується різниці в природі, в становищі порівняно з тим, що Він мав. Ісус багато разів бував у світі перед тим, але ніколи раніше Він не ставав плоттю. Судячи зі всього, Він був представником Бога в Едемському Саду для Адама. Цілком ймовірно, що Він був Тим, Хто давав Закон Мойсею як представник Отця. Ще більш правдоподібно, що Він був одним з тих, які спілкувалися з Авраамом, коли Господь та два ангели по дорозі до Содому зупинилися, щоб розповісти Аврааму про мету їхнього приходу. Авраам пам’ятав, що вони виглядали як люди, їли як люди, розмовляли як люди, але тільки згодом він дізнався, що це були ангели. Коли наш Господь став плоттю, Він не вперше був на землі. Під час Своїх попередніх відвідин Він був духовною істотою, яка тільки брала для себе відповідне плотське тіло, щоб розмовляти з людьми як представник Отця.

Бачимо, що таке саме вміння матеріалізуватися використовували інші ангели. Наприклад, під час вознесіння нашого Господа ангели сказали: “Галілейські мужі, чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він...”. Пам’ятаємо також, що злі ангели мали силу прибирати людські тіла, щоб жити в похоті на людському рівні, в земних умовах. Тим самим вони полишили своє помешкання, жили як люди і намагалися вивести новий рід.

НЕПРАВИЛЬНО ЗРОЗУМІЛА РІЧ

Якщо Ісус під час Свого першого приходу лише вдавав людиною, а насправді був духовною

істотою, захищеною в плоті, “втіленою”, то Він жодним чином не міг бути Відкупителем усіх. Святе Письмо говорить, що Ісус був людиною: “І Слово сталося тілом, і перебувало між нами” (Ів. 1: 14) – а не вдавав, що Він – людина. Щоб стати Відкупителем людини, Йому треба було стати людиною, а не прикидатися нею. Він насправді мав бути людиною, інакше не міг би бути викупною ціною за Адама, оскільки Божественний Закон вимагав щось за щось – “життя за життя, око за око, зуб за зуб, руку за руку, ногу за ногу” (5 М. 19: 21).

Слово “викуп” (гр. *antilutron*) означає “відповідна ціна”. Тож Ісус справді залишив небесну славу, а не удавав, що залишив її. Той, хто був багатий, став заради нас убогий, щоб бути тим, ким Він насправді виглядав – Людиною. Він був досконалою Людиною, коли віддав Себе в Йордані – єдиним, хто міг бути відповідною ціною за Адама. Святе Письмо показує, що наш Господь немовби промовляє до Отця: “Ти... тіло Мені приготував” для перетерплення смерті (Євр. 10: 5). Багато з нас випустило з уваги факт, що це тіло було Божественно приготоване для конкретної цілі – перетерплення смерті – а не, як багато хто думає, для того, щоб поставити Господа Ісуса в становище постійного упокорення перед усіма святими ангелами, як співалося в одному старому гімні:

“П’ять кривавих ран Він має
Ще з Голгофської гори”.

Наш Господь не ходить у небі в понівеченому тілі, маючи природу, яка абсолютно не підходить для Його оточення. Він вже закінчив працю жертвування, і заслуга Його жертви перебуває в руках Бога. Бог прийняв жертву, складену понад вісімнадцять століть тому, і на рахунок нашого Відкупителя в книги Справедливості внесені земні життєві права, на які Він, як досконала людина, мав право. Коли Бог передав отцю Адаму людське життя та людські життєві права, той одразу став великим царем землі. Так само Ісус, ставши тілесною Людиною, став тілесним Правителем. Він був Тим, Кому належала земля, і досконала людина мала право за землю та на всю її повноту. Замість того, щоб зберегти за Собою ці права і стати великим земним Монархом, Ісус відмовився від них і здобув нагороду слухняності – нагороду не за жертву, а за слухняність. Він далі володіє

цими людськими земними правами і незабаром має дати їх світу за умови, що люди прагнутимуть прийти до єдності з Богом і увійдуть в угоду слухняності. Своєю власною кров’ю Ісус дає їм право на повну реституцію до всього втраченого в Едемі і до всього відкупленого на Голгофі.

З’явлення нашого Господа в плоті після воскресіння нагадувало з’явлення Його самого та ангелів багато століть тому, і зовсім не свідчило, що Він далі був людиною. Як Людина, Він ніколи не заходив до кімнати при зачинених дверях, але, як духовна істота, Він міг зайти. Як духовна істота, Він міг матеріалізуватися, а тоді дематеріалізуватися і зникнути з-перед очей. Ця матеріалізація, дематеріалізація та щезання стосувалося не тільки плоті, але й одягу. Раз Він з’явився як подорожній, раз як садівник, а тоді з’явився таким, як колись у горішній кімнаті, при замкнених дверях. У кожному випадку Він з’являвся в різному одязі, вбраний залежно від обставин. Йому було просто створити той чи інший одяг, той чи інший вигляд тіла. Важко сказати, звідки взяли різні вигадки, яких тримаються численні християни. Нам треба бути дуже обережними і делікатними, коли ми картаємо неправду, пам’ятаючи, що ми самі колись робили помилки і трималися їх уперто, як інші.

НАШ ГОСПОДЬ ВЖЕ НЕ Є ЛЮДИНОЮ

Наш Господь Ісус був умиртовлений в плоті і оживлений в дусі, тобто став живий у дусі. Відтоді Він є духом. Цю Духовну Істоту Савло з Тарсу бачив по дорозі до Дамаску. Він розповідає нам, що побачене було славним сяєвом. Сяяла не плоть Ісуса. Апостол каже, що він тільки коротко глянув на Ісуса у Його справжній іпостасі: “А після всіх явився і мені, як якомусь недоноску” (Дер.), тобто народженому передчасно – маючи на увазі Церкву і її народження у воскресінні.

Ми зачаті від Духа і народимося у Першому Воскресінні. Про Ісуса сказано, що Він був Первородним з мертвих. Так і ми, Церква, народимося до духовних умов. Тоді ми “будем подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є” (1 Ів. 3: 2). Тоді ми вже не будемо в плоті, і нашим очам не зашкодить вигляд прославленого Господа. Ми будемо бачити Його таким, як Він є! Ми будемо з Ним! Апостол пояснює, що перед цим ми “перемінімося”, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”.

ПРАБАБА ЦАРЯ ДАВИДА

РУТ 1

ЧУДОВА ІСТОРІЯ – ЩОДЕННЕ ЖИТТЯ ІЗРАЇЛЮ – ПРИХОВАНЕ ВІД ОЧЕЙ – БОЖИЙ НАРОД В МАНДРАХ – ПОВЕРНЕННЯ НООМІ – НАВЕРНЕННЯ РУТ – ЧОГО ЦЕ КОШТУВАЛО ЇЇ? – ЩО ВОНА ЗДОБУЛА?

“Народ твоїй буде мій народ, а Бог твоїй мій Бог” (Рут 1).

Кажуть, що коли Бенджамін Франклін був американським послом у Парижі, він провів один вечір у товаристві місцевих літераторів, під час якого його попросили запропонувати щось для читання. Витягши з кишені рукопис, приготований на такий випадок, він сказав: “Читаючи одну древню книгу, я натрапив на дуже гарний літературний уривок, який, вірю, виявиться для вас настільки ж цікавим, як для мене. Я зробив копію з нього, і якщо ви дозволите, прочитаю її”. Це була історія з нашої лекції, і навіть ціла оповідь Книги Рут. Аудиторія була в захваті і вимагала, щоб сказати, де в древній історії можна знайти таке гарне та ідеалістичне оповідання. На їхнє повне здивування він сказав, що скопіював його з Біблії. На той час Франція, особливо її офіційні та літературні кола, була агностичною і навіть атеїстичною.

Історія з Книги Рут дає нам можливість коротко глянути на життя ізраїльтян, показуючи, що в народі панував глибокий дух релігії, зохований за усілякими війнами, полонами і т.п., які, зрозуміло, справляють найбільше враження на нас, коли ми вивчаємо історію народу. Початок її був у Віфлємі, “місті Давида”, де через багато століть народився Ісус, “Син Давида і Господь Давида”. Релігійні настрої сім’ї показані в її іменах. Елімелех, ім’я чоловіка, означає “Мій Бог – Цар”. Ім’я його дружини – Ноомі, яке, як кажуть, означає “Приємність Єгови”. Вони мали двох молодих синів на ім’я Махлон (“Хворобливий”) і Кілійон (“Нудьгуватий”).

Знесилена нападами ворогів та частими втратами плодів своєї праці, і, врешті, сильною засухою, яка майже привела до голоду, сім’я залишила дім, перейшла Йордан і опинилася у Моавській землі, де прожила десять років. Там двоє синів одружились. Згодом обоє померли, залишивши вдів. За якийсь час помер і Елімелех. Очевидно, що залишення Обіцяної Землі, Землі Угоди, щоб жити між ідолопоклонниками, які жодним чином не були в стосунках угоди з

Богом, навряд чи мало корисний вплив на сім’ю, бо коли Ноомі вирішила повернутися до рідної землі, в неї не було з собою майже нічого.

Варто навчитися лекції, що нічого доброго не буде з того, що ми пожертвуємо наші релігійні інтереси заради земних. Для всіх християн девізом має бути “Бог перший”. Навряд чи можна сказати, що вони вирушили до Моаву, щоб проводити місіонерську працю, бо хоча моавітяни були потомками Лота, були споріднені з ізраїльтянами і певною мірою розмовляли тією ж мовою, однак Божа Угода була лише з потомками Авраама, а інші були відлучені від ізраїльської громади, чужі, приходьки, як і всі погани. Тож навряд чи варто було намагатися навертати моавітян, бо Бог не покликав моавітян, а тільки ізраїльтян, як читаємо: “Тільки вас Я пізнав зо всіх родів землі” (Ам. 3: 2).

Як би там не було, багато християн допустилося тієї ж помилки, що й ця сім’я, і, як християни, вони більш відповідальні, бо християнин має вищі стосунки з Богом і повинен мати ясніше знання про Його волю і більше “духа здорового розуму”. Було нерозумно брати двох хлопців в язичницьку землю, де вони напевно зіпсувалися б. Натомість, треба було вжити усякий розсудливий вплив, щоб зберегти їхню відданість Єгови.

Все це Ноомі, мабуть, розуміла, про що свідчать її слова: “Мені бо далеко гірше жити як вам; бо Господня рука проти мене” (Кул.). Але знову ми бачимо, що рука Господа проти неї насправді була на її користь, мала відповідний вплив і привела її назад в Обіцяну Землю.

ДВА ЧУДОВИХ ХАРАКТЕРИ

Ноомі (“Приємність Єгови”), напевно, мала гарний характер. Це виникає з глибоких почуттів, які виявляли до неї її невістки. Обидві вирішили приєднатися до Ноомі і піти з нею на її батьківщину, залишивши свої доми. І вони пішли. Та Ноомі нагадала їм, що вони будуть чужими в незнайомій землі і будуть тужити за домом, як вона тужить, і лагідно попросила їх подумати і

повернутися додому, до рідні, до своїх звичаїв та обрядів і знову вийти заміж.

Одна з них погодилась і на прощання поцілувала її, тоді як друга, Рут, звернулася до неї з палкими словами, які назавжди стали класикою літератури: “Не силою мене, щоб я покинула тебе, щоб я вернулася від тебе, бо куди підеш ти, туди піду й я, а де житимеш ти, там житиму й я. Народ твій буде мій народ, а Бог твій мій Бог. Де помреш ти, там помру й я, і там буду похована. Нехай Господь зробить мені так, і так нехай додасть, і тільки смерть розлучить мене з тобою”. Коли ми кажемо, що Рут навернулася, то, звичайно, не вважаємо, що вона стала християнкою або спадкоємицею християнських обітниць, бо нічого такого не було, доки Ісус Своєю смертю не відкрив “нової і живої дороги” за завісу. Вона була навернена до юдаїзму, і це стало новим свідоцтвом про вірне життя Ноомі (вірші 16, 17).

ЦІННІСТЬ РІШУЧОЇ ПОСТАНОВИ

Варто зауважити таку річ, як рішучість, з якою Рут прийняла для себе постанову. Це не була пропозиція придивитися якийсь час, як їй буде житися в Юдеї. Це була постанова до смерті. У цьому відношенні всі справді навернені схожі між собою. Християнин, наприклад, не може стати справжнім християнином, доки не вчинить такого однозначного, рішучого посвячення, щоб залишити світ, його справи, його принади, його надії та сподівання і віддати себе та бути вжитим до смерті в службі Господу. Цінність рішучої постанови в житті важко переоцінити. Скільки тисяч життів загублено через відсутність постанови. Рішучість перед Богом є єдиною умовою, на якій ми можемо сподіватися “вчинити міцним своє покликання та вибрання”.

Вірні Божій обітниці, даній юдейському народу, Ноомі та Рут отримали благословення, повернувшись до Господа, до Його народу, до Його Землі Угоди та Обітниці. Ми повинні пам'ятати, що всі обітниці для тілесного Ізраїлю були земними, тоді як всі обітниці для Духовного Ізраїлю є небесними.

Шляхетність та мудрість характеру Ноомі очевидні з поведінки, якої вона та Рут дотримувались після повернення до Віфлеєма, не маючи по суті ні гроша, ані можливості відновити справи свого чоловіка та синів у їхній частці в землі. Вона не просила милостині і не казала

просити Рут. Не було ані чути удаваного плачу, ані не видно нещирої скромності. Рут пішла, як і інші вбогі жінки, збирати колоски після женців. Під Законом це було частиною Божої турботи про вбогих, і ніхто не мав права обжинати краї поля, а повинен був залишити їх для вбогих. Ноомі порадила Рут піти збирати колоски на полі свого заможного родича на ім'я Боаз.

ПРАБАБА ЦАРЯ ДАВИДА

Як і припускала Ноомі, заможний Боаз зауважив скромну молоду жінку, яка щодня збирала колосся на його полях. Він дізнався, що вона його родичка через заміжжя. Дотримуючись правил юдейського Закону він взяв Рут за дружину. Їхній син звався Овед, а його син – Єссеї. Давид був наймолодшим з Єсеевих синів. Ось так Рут, поганинка, увійшла в царську родину як прародичка найбільшого Сина і Господа царя Давида – Ісуса.

Біблія – надзвичайно чесна Книга. Вона не приховує факту, що Рахав, блудниця з Єрихона, увійшла до юдейського народу через заміжжя і стала прародичкою царя Давида, Соломона та Ісуса. Вона не приховує факту, що Рут з народження була чужою, з поган і свого часу трималася ідолопоклонства. Жодна інша книга не є такою чесною. Так само Новий Завіт з дивовижною щирістю розповідає подробиці про те, як учні зрадили свого Учителя; як всі покинули Його і повтікали; як шляхетний св. Петро відрікся Учителя клятьбою; як люди зауважили, що св. Петро та св. Іван, коли вони проповідували у храмі, були людьми неграмотними та невченими.

Так само вади і гріхи царя Давида та інших з царського роду не були приховані чи закриті. Всі вони стали явними та отримали докір. Також сказано про покарання за них і про розкаяння злочинців. Ми вважаємо за потрібне довіряти таким щирим авторам, так само як довіряли б таким авторам при написанні історії сьогодні. Справді, нам не відома жодна сучасна історія, яка б своєю щирістю могла зрівнятися з розповідями Біблії.

ЯК СТАТИ ХРИСТІЯНИНОМ?

У цих дослідженнях ми зовсім не звертаємося з палкими закликами, а радше словами Ісуса радимо, щоб кожен, вирішуючи для себе, чи йому приєднатись до Господа і стати послідовником

Христа, спочатку спокійно “сів й видатки вирахував”, як радив Учитель. Однак ми рішуче наполягаємо на важливості рішення, твердого рішення, як істотної речі, щоб мати мир у розумі, щоб досягти властивого християнського розвитку, щоб здобути спадщину з святыми на умовах Євангельського віку (Кол. 1: 12).

Хто вирішує віддати своє серце Богу, повинен знати, що “під небом нема іншого Ймення, даного людям”, окрім імені Ісус, щоб повернутися до Божої милості і отримати право увійти в Дім Синів. Вираз “в Його імені” означає “в усьому, за допомогою усього і через все, що Його ім’я означає”, мати віру в Бога, бути слухняним Його вимогам і т.д. Коли рішення прийняте, це означає: “Бог твій – мій Бог”. Прийняття рішення означає приєднання до Дому Синів через Христа. Зверніть увагу, що ми не радимо приєднуватися до того чи іншого віровизнання, ані цього не радить Біблія. Щоб стати членом Дому Синів, вона радить кожному приєднатися до Господа – до Христа – і через Нього до Отця, щоб стати спадкоємцем Божим і співспадкоємцем з Ісусом Христом. Хто це зробить, того ім’я буде записане не до земного списку членства, а до “Книги Життя Агнця” – буде “записане в небі”.

Наступним кроком мають бути слова: “Народ твій буде мій народ”. Усі з Божого народу, де б вони не знаходилися, є братами однієї сім’ї – чи серед римо-католиків, чи серед баптистів, чи серед методистів, пресвітеріан, лютеран, прихильників англіканської церкви, чи навіть поза всіма віровизнаннями. Божий народ є один, бо всі одним Духом охрищені в одне духовне Тіло, Головою якого є Христос, Дух Якого повинен наповнювати всіх Його членів (1 Кор. 12: 13).

Ми повинні не тільки шукати Божий народ, але й признаватися до нього і мати з ним спільність – з білими і чорними, багатими і бідними, вченими і неграмотними – бо “всі ви один у Христі Ісусі” і “один вам Наставник, Христос”. Властивою поведінкою для всіх, які увійшли в Христа, є намагання розпитувати про “старі стежки” і шукати їх – йти слідами Ісуса та апостолів, пізнавати їхні вчення, дивитись на їхні вчинки і не потрапляти під вплив сучасних течій, філософій і так званих наук або ж віровчень та теорій Середньовіччя. “І всі будуть від Бога навчені” – ось обітниця, яка належить всьому Дому Віри, а Боже Слово є “харчем у пору” і дане, щоб зміцнити, збудувати і приготувати до участі в Царстві.

R5613 (1915 p.)

ПРАВЕДНИЙ І НЕПРАВЕДНИЙ ГНІВ

“Любов... не рветься [не провокується] до гніву” (1 Коринтян 13: 5).

У розділі, з якого взято наш фрагмент, св. Павло обґрунтовує першочергову потребу у вихованні та розвитку Любові, без якої – чого б ми не досягли – ми будемо нічим в очах Бога. Апостол словами нашого вірша говорить, що любов не легко спровокувати до гніву. Очевидно, він вживає тут слово “провокувати” зовсім в іншому значенні, ніж тоді, коли говорять: “І уважаймо один за одним для заохоти [для того, щоб провокувати] до любові й до добрих учинків” (Євр. 10: 24). Зміст останнього вірша в тому, щоб спонукати до добрих учинків, викликати любов в інших, здійснювати вплив, який сприяє праведності.

У нашому вірші, однак, говориться про збудження, розпалювання гніву. Св. Павло каже, що любов не легко роздратувати, що вона довготерпелива. По суті можна сказати, що коли

щось і збуджується до гніву, то не любов. Однак праведний гнів – справедливе обурення, пробуджене любов’ю до принципів праведності – зовсім не суперечить любові. “Бог є любов”, і Святе Письмо стверджує, що Він “щоденно на злого... гнівається”. Його гнів – це праведне обурення гріхом.

ПРАВЕДНИЙ БОЖИЙ ГНІВ

Дивлячись на Бога, як на наш великий Зразок, ми бачимо, що Його Любов проявилася до Його людських створінь ще на початку. Ця любов до людства подбала про Едемський Сад з усіма його благословеннями та досконалим життям, так само як Його любов до ангелів подбала про їхні благословення. Та коли увійшов гріх, любов відступила, тобто, кажучи по-іншому, в той час проявилася така особлива прикмета Бога як справедливість. Для людства було краще, щоб за гріх було саме таке покарання, бо від закладин

світу Бог, передбачивши гріхопадіння людини, подбав про її відкуплення. Отже, Його любов продовжила проявлятися навіть у вирокі смерті. Бог вороже ставиться до гріха, і коли Його Закон був порушений, Любов, тобто Той, Хто є уособленням Любові, був спровокований до праведного гніву.

Боже обурення також запалало проти Його вибраного народу, юдеїв. Він сказав до пророка: “Нащо Мене розгнівили [спровокували до гніву] своїми бовванами, тими чужими марнотами?” (Єр. 8: 10). Багато віршів Писання говорить про Божий гнів. Цей гнів завжди палав проти гріха. Він є над світом вже шість тисяч років. Та Любов Бога жодним чином не була порушена таким відношенням до засудженого світу. Отже, Любов можна справедливо спровокувати до гніву. Той, Хто каже, що Справедливість – підвалина Його престолу, ніколи не потурає настроям, які не є в повній згоді зі Справедливістю. Він подбав про відновлення цього засудженого роду. Любов Бога створила задум для Його деградованих створінь.

БОЖА ЛЮБОВ У СТАНІ ТИМЧАСОВОЇ БЕЗДІЯЛЬНОСТІ

Але Любов не легко спровокувати, і її не можна спровокувати несправедливо. Потрібен був крок навмисної неслухняності з боку батька Адама, щоб спровокувати Бога до гніву. Вирок прийшов на світ не за те, що була зведена матір Єва. Гнів Бога прийшов на людство, і вирок смерті був винесений за гріх батька Адама, який він зробив з повною свідомістю. Протягом усіх шести тисяч років гріха Божя Любов перебувала, так би мовити, у стані тимчасової бездіяльності, змушена до того, щоб не втручатись.

Та за весь цей час Божий характер не змінився. Бог не був причиною диявольських умов, які існували від гріхопадіння людини. Ні Любов, ні Справедливість, які уособлює Єгова, не схвалили гріх, “Бо заплата за гріх смерть” (Рим. 6: 23). Все, що супроводжує смерть як її природний наслідок, є частиною цього покарання. Бог дозволив ці умови, знаючи, що Його Сила спрямує їх для кінцевого добра людства. Великий ворог Бога є відповідальний за лихо, яке гріх наробив на землі. Та Всемогутній ще зробить так, що гнів сатани принесе добро людським синам, і остаточно розторожить та знищить великого ворога праведності (Євр. 2: 14).

Любов Бога, бездіяльна, чекала свого часу, щоб з'явитися здивованій людині, коли на це прийде відповідний час. Майже дві тисячі років тому Любов проявилася до світу, коли Бог послав Свого Єдинородного Сина, щоб Він став відкупителем людини. Він прийшов на землю і віддав Своє життя як добровільну жертву за людський гріх. Далі настав поклик зібрати Церкву – клас, який в Божому задумі має бути Нареченою Його Сина і з Ним брати участь у великій майбутній праці для роду Адама. Під час Євангельського віку відбувається збирання цієї Церкви, і у відповідному часі вона буде піднята до слави Царства. Тоді Божя любов проявиться до нашого роду. Боже Царство підніме людство з гріха, деградації та смерті до світла та Господньої слави – всіх тих, хто виявить бажання прийняти життя на Божих умовах.

КРИЗИ В ХРИСТІЯНСЬКОМУ ЖИТТІ

Як наполегливо повинні ми, Божі діти, пильнувати і молитися, щоб бути справді придатними до нашої великої майбутньої праці, яка зараз так близько! Є небезпека, що любов у нас виявиться недостатньо сильною, адже з причини деградації гріх та самолюбство стали панівними впливами у світі. Вони, орудуючи шість тисяч років, позбавили людину любові, співчуття, братньої доброзичливості та довготерпіння. Сьогодні люди більше схильні до гніву, злоби, ненависті, колотнечі, аніж до любові. Відповідно, коли Бог приймає нас у Свою сім'ю, Він каже, що однією з перших вимог є любов. Любов повинна зростати в нашому серці та розумі, наповняти всі наші думки, слова та вчинки. Наша деградована плоть при підтримці невидимих панівних сил “в повітрі” буде намагатися запобігти досягненню нами потрібного стану; а якщо ми досягнемо його, сильний натиск раз за разом приходитиме на нас як Нових Створінь, щоб змусити відступити з цього становища.

Час від часу Божя дитина зазнає труднощів з боку інших братів, які загрожують її духовному здоров'ю і навіть духовному життю. Її атакують сили темряви, намагаючись викликати почуття та настрої, які є для неї сильною спокусою. Ось так в її християнському житті приходять кризи. При цьому не можна залишатись бездіяльним. Треба боротись. Таке суворе випробування може бути або сходинкою до Бога, або каменем спотикання, щоб впасти.

У такі критичні хвилини єдиним порятунком є молитва. Господь дозволяє ці труднощі, щоб випробувати нашу мужність як Божих дітей. Противник намагатиметься представити речі стосовно брата або сестри перед нашим збудженим розумом у найбільш несприятливому світлі. Він спробує спантеличити думки і перекрутити наше бачення справжніх фактів. Відповідно наша плоть пристане на такий погляд щодо справ. Єдиний безпечний шлях – не дослухатися навіть найменшою мірою до гірких думок, які намагаються поселитися в нашому розумі та серці, а негайно просити в Господа сили та допомоги в час потреби, шукаючи поради в Його Слові, яка б вплинула на нашу поведінку в таку скрутну хвилину. Пам’ятаймо слова гімну, який ми часто співали:

“Спокусі не піддайся,
Піддатися – це гріх;
Звитяга кожна допоможе
Придбати щось тобі.
Але борися мужньо,
Підкорюй пристрасті лихі,
Дивися лише на Ісуса –
Крізь все спроможний перевести Він”.

“ПРОЩАЙТЕ, ТО ПРОСТЯТЬ І ВАМ”

Тому, брати, будьмо милими і люб’язними один до одного, намагаючись сприймати в найдоброзичливіший спосіб слова, вчинки та природні нахили інших, пам’ятаючи про власну недолугість та вади. Пам’ятаймо, що кожен з нас є зіпсований через гріхопадіння і що брати, які приносять нам найбільше випробувань, могли перейняти успадковані нахили та мати попередньо в житті несприятливе оточення, про яке ми не знаємо і яке зробило б нас дуже терпимими, якщо б ми знали про це. Пам’ятаймо також, що ми можемо зовсім не знати про деякі наші власні вади та манери, які можуть дратувати інших. Ми повинні бути набагато уважнішими, щоб бачити власні помилки та хиби, а не помилки та хиби інших братів Господа.

“Усіляке роздратування, лють та гнів [тілесний гнів], і крик, і лихе слово з усілякою злобою нехай щезнуть з-поміж вас; Але будьте добрими один до одного, співчутливі, прощайте один одному, як Бог у Христі простив вам” – і далі пробачає (Еф. 4: 31, 32, Гига). “Отож, зодягніться, як Божі

вибранці, святі та улюблені, у щире милосердя, добротливість, покору, лагідність, довготерпіння. Терпіть один одного, і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви! А над усім тим зодягніться в любов, що вона союз досконалості! І нехай мир Божий панує у ваших серцях, до якого й були ви покликані в одному тілі. І вдячними будьте! Слово Христове нехай пробуває в вас рясно, у всякій премудрості” (Кол. 3: 12-16).

Після того як Господня дитина здобула перемогу в цій боротьбі, і через молитву та рішучі зусилля приведена Божою Правицею до визволення, вона як християнин стає набагато сильнішою, ніж тоді, коли прийшло випробування. Вона зробила великий крок на вузькому шляху, вона міцніше вхопилася Бога і зможе краще перемогти у наступному випробуванні. Але кожна невдача в намаганні перемогти робить Божу дитину слабшою і менш здібною протистояти шаленому натиску плоті, противника та його злого воїнства, а також менш впевненою у кінцевій перемозі.

Говорячи про любов, яку повинна мати Церква Христа, апостол переконує нас, що якщо ми хочемо бути до вподоби Господу, то повинні щедро розвивати цю благодать. У кого ця прикмета є достатньою мірою, той не дозволить легко спровокувати себе до гніву, не ображатиметься швидко, не буде надто насторожений, чи не посягають на його права та гідність. У кого мало любові, той швидко гнівається та ображається. Тримаймо себе в покорі і наполегливо продовжуймо розпинати своє “я”, звертаючись до Того, від Кого приходить наша допомога. Любов, яка подобається Господу, є довготерпелива. Це не означає, що ніколи не буде нагоди для справедливого обурення, праведного гніву. Коли ми бачимо велику несправедливість, у нас повинно бути почуття праведного гніву. Чому? Бо несправедливість є злом. Бог гнівається на несправедливість, коли її вчинено свідомо, навмисне. Так само Божий народ не повинен мати симпатії до несправедливості.

ЛЮБОВ НА ДОДАТОК ДО СПРАВЕДЛИВОСТІ

Якщо Божі діти не виховують дбайливо риси справедливості, вони можуть опинитися в становищі, де не будуть оцінювати справедливості взагалі. Але навіть якщо ми оцінюємо

те, що правильне і що неправильне, ми повинні йти далі і дивитись, чи ми виховуємо в собі уважно прикмету любові, співчуття, добродійності. Ніхто не може сказати, що його сприйняття справедливості та любові є цілком правильним і що сприйняття когось іншого є зовсім неправильним, особливо коли цей інший є братом або сестрою в Христі, намагаючись розвивати ті самі християнські риси, що й він. Наші погляди не завжди співпадають, тому не будьмо надто певні, що саме наш є правильним, а погляд когось іншого – помилковим, там, де є хоч якась можливість для нас помилятися.

Жодний послідовник Христа не є настільки розвинутим, щоб казати: “Я не потребую, щоб мене вчили про справедливість і любов, а от мій брат цього потребує”. У наших стосунках з братами, де вони, здається, помиляються, скажімо собі: “Брату було, напевно, в житті важче, ніж мені. Він мій брат по Духу. Мені здається, що він помиляється, та я йому співчуваю, бо він, мабуть, не здогадується, що його вчинок неправильний. А може я сам помиляюсь. Коли б він бачив цю річ з мого кута зору, то вчинив би по-іншому. Я його не буду судити, нехай це зробить Всевишній, Який непомильний в суді і Якому належить суд” (1 Кор. 4: 5).

СПІВЧУТТЯ ДО ВСІХ ЛЮДЕЙ

Бог не має співчуття до гріха, але Він має стільки співчуття до грішників, що дав Свого улюбленого Сина, щоб відкупити та підняти грішника. Він відклав тисячу років для праці

підняття людства. Ми бачимо несправедливість; ми повинні бачити несправедливість, але не наша справа нещадно критикувати і виносити покарання. Ми не повинні “судити передчасно нічого”. Ми бачимо вчинки, які шокують наше моральне сприйняття. Але ми повинні сказати собі: “Я вірю, що це – злочин, але не моя справа залагоджувати це зі злочинцем. Бог знає, наскільки ця особа відповідальна. Я не знаю. Мій обов’язок, наскільки можливо, відноситись до нього з позиції співчуття. Мій обов’язок – допомогти йому, наскільки це в моїх силах, і якщо я маю слушну нагоду, то допомогти йому позбутися хибного погляду і здобути правильний. Але навіть тут я повинен бути “мудрий, як змія, і невинний, як голубка”. Справді, його поведінка неправильна, але звідки мені знати, наскільки хтось може помилятися”.

Отож, Любов дивиться і бачить, що весь світ є у великих труднощах через гріхопадіння. Любов каже: “Будьте доброзичливі до всіх; будьте покірні; пробачайте”. Ми повинні завжди пам’ятати, що ми знаходимося у світі гріха, болю, хвороб, смерті. З такого погляду Любов не повинна легко провокуватися, а думати про інших доброзичливо і зі співчуттям. Ось так, улюблені, ми будемо зростати в Христа, нашого славного Голову, в усьому, доки не станемо досконалими і звершеними через Його благодать. Тоді ми будемо представлені Отцеві такими, “що не мають плями чи вади, чи чогось такого” (Еф. 5: 27).

R5603 (1915 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.